

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116218173
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3116218173.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek JUDr. Ivety Anderlovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobkyne G.. R. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX X., X. XX/XXX, zastúpenej JUDr. Jánom Vrbom, advokátom so sídlom 066 01 Humenné, Nám. Slobody 2, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom 812 85 Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 16C/155/2016- 309 zo dňa 13. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhého výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.10.2016 do zaplatenia, tretieho výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.178,20 eur, štvrtého výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a piateho, šiesteho a siedmeho výroku, týkajúcich sa trov konania
p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v druhom a treťom výroku čo do určenia lehoty na plnenie m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.10.2016 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.178,20 eur, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie prvým výrokom konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania 8% ročne zo sumy 300.000,- eur od 01.10.2016 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úrokov z omeškania 8% ročne zo sumy 63.513,11 eur od 01.10.2016 do 12.10.2016, zastavil, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.10.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.178,20 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a štvrtým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol piatym výrokom tak, že žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu škody v rozsahu 86,52% a šiestym výrokom tak, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %, ktorý nárok patrí žalobkyni z prisúdenej sumy. Siedmym výrokom priznal svedkovi Pavlovi Kocovi proti žalovanému nárok na svedočné v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa domáha zaplatenia sumy spolu 363.513,11 eur s úrokom z omeškania 8% ročne z tejto sumy od 01.10.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom náhrady škody, náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalovaná suma pozostáva v zmysle žaloby z

a/ náhrady skutočnej škody: nákladov na činnosť penziónu počas jej uväznenia, t.j. splátky úveru od novembra 2009 do apríla 2010, 6 mesiacov x 1.493,73 eur, čo je 8.962,38 eur. Ďalej skutočnou škodou je podľa žalobkyne strata na hospodárskom výsledku penziónu za mesiace november 2009 až december 2009, čo činí 1.584,49 eur a ďalej za mesiace január 2010 až apríl 2010 vo výške 14.484,96 eur. Ďalšiu uplatnenú náhradu škody žiadala v súvislosti s krádežou a vlámaním do jej domu, keď škoda na finančnej hotovosti bola vyčíslená na sumu 14.401,54 eur, škoda na odcudzených hnuiteľných predmetoch bola v sume 12.180 eur a poškodením dverí, zárubní, zámkov a sklenených výplní a trezora bola spôsobená škoda v sume 2.450,- eur, teda spolu škoda spôsobená krádežou v sume 29.031,54 eur,

b/ náhrady nemajetkovej ujmy v sume 300.000,- eur,

c/ náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 08.11.2009 do 26.04.2010, tj. 170 dní. V roku 2009 bola vo väzbe 54 dní, za čo uplatňuje náhradu v sume 1.301,40 eur a v roku 2010 bola vo väzbe 116 dní, za čo uplatňuje náhradu v sume 2.876,80 eur, spolu: 4.178,20 eur,

d/ náhrady za trovy obhajoby v trestnom konaní, ktoré predstavovali sumu 5.271,14 eur, z ktorej sumy zaplatila zatiaľ 4.000,- eur a sumu 1.271,14 eur ešte musí doplatiť.

V priebehu konania žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti úrokov z omeškania 8 % ročne zo sumy 300.000,- eur od 01.10.2016 do zaplatenia a 8% ročne zo sumy 63.513,11 eur od 01.10.2016 do 12.10.2016, s ktorým späťvzatím žalovaný súhlasil, a preto súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil podľa § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP.

3. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou orgánu oprávneného konať za žalovaného. Žalobkyňa ako žalovaného označila jednak Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, a jednak Slovenskú republiku v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR. Súd prvej inštancie mal za to, že ustálenie orgánu, ktorý koná za štát, je vecou procesnou a je úlohou súdu. V súdnej veci ustálil, že za žalovanú Slovenskú republiku v predmetnej veci koná Generálna prokuratúra SR, čo oznámil stranám sporu. Vychádzal pritom z § 4 ods. 1 písm. a/, b/, f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01.01.2013. Citovaný zákon za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia označuje štát, teda Slovenskú republiku. Z dikcie § 4 ods. 1 písm. f/ novelizovaného znenia zákona účinného od 01.01.2013 vyplýva, že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ak prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu v prípravnom konaní a podal v trestnej veci obžalobu. Ministerstvo vnútra by bolo povolané konať v mene štátu v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru. V prejednávanej veci prokurátor zamietol sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o vznesení obvinenia a v trestnej veci podal obžalobu príslušnému súdu. Uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyne vydal vyšetrovateľ Prezídia PZ, úradu boja proti organizovanej kriminalite dňa 08.11.2009, proti ktorému podala žalobkyňa sťažnosť, ktorá bola uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.11.2009 ako nedôvodná zamietnutá. Obžalobu podal prokurátor na Okresný súd Trenčín. Konštrukcia je založená na tom, že ak prokurátor nevyhovel sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia (čo bolo splnené), zodpovednosť za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú vedením trestného stíhania, ak sa toto skončí inak, než právoplatným odsúdením obvineného (čo bolo splnené), má znášať Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra SR tak nie je v tomto prípade orgánom oprávneným konať za štát vo veci náhrady škody, keďže trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že za štát by malo byť oprávnené konať aj Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko si uplatňuje žalobkyňa nároky aj z nezákonného rozhodnutia o väzbe, súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou nestotožnil. Uvedený záver o zastúpení štátu Generálnou prokuratúrou SR treba vzťahovať i na uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy za väzbu (hoci o nej rozhodol súd), pretože nevyhnutnosť jej odškodnenia sa odvíja rovnako tiež od nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (k rovnakému záveru dospel napr. KEREČMAN, P: Náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo inak, než právoplatným odsúdením (2. Časť); Justičná revue, 66, 2014, č.10, 1169-1196). Okrem súd prvej inštancie zdôraznil, že by bolo v rozpore s účelom zákona, ak by sa poškodená osoba stala rukojemníkom medzi orgánmi verejnej moci zastupujúcimi štát a bola by nútená oddelene uplatňovať škodu spôsobenú prokurátorom, prípadne súdom, keď sa tieto týkajú toho istého trestného konania majúceho svoj základ v uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré

skončilo oslobodením spod obžaloby. K ustáleniu Generálnej prokuratúry SR ako jediného do úvahy pripadajúceho orgánu konajúceho za štát aj v prípade, ak sú uplatnené súčasne v jednom konaní nároky nielen z nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ale aj z nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby, dospel i Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp.zn. 5Co/284/2016 zo dňa 17.05.2017.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol skutkové zistenia, vyplývajúce z vykonaného dokazovania: Uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, 1. Odd. vyšetrovania zo dňa 08.11.2009 bolo vznesené obvinenie žalobkyňi (okrem žalobkyne i C. T., O. T., C. G.) k skutku tak, ako bol opísaný v uznesení za zločin pozbavenia osobnej slobody spolupáchatelstvom a zločin vydierania spolupáchatelstvom. Uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.11.2009 bola sťažnosť žalobkyne proti tomuto uzneseniu zamietnutá. Generálna prokuratúra SR spracovala dňa 10.11.2009 návrh na vzatie vyššie uvedených osôb vrátane žalobkyne do väzby, pričom u žalobkyne bol dôvod väzby vymedzený ako dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b/ a c/ Trestného poriadku, a teda ako obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie a ako obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 0Tp/80/2009 zo dňa 12.11.2009 bola žalobkyňa vzatá do väzby z oboch uvedených dôvodov so začiatkom väzby dňa 08.11.2009 o 16,40 hod. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 3Tpo/39/2009-44 zo dňa 10.12.2009 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o vzatí do väzby zamietol. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23Tpo/14/2010-62 zo dňa 26.04.2010 bolo rozhodnuté, že sa žalobkyňa prepúšťa z väzby na slobodu. Dňa 04.05.2010 podal prokurátor Generálnej prokuratúry SR Okresnému súdu Trenčín obžalobu na žalobkyňu (okrem nej aj na C. T., C. G., O. T.), a to u žalobkyne pre spáchanie skutku opísaného v obžalobe, teda z dôvodu, že spoločným konaním iného neoprávnene pozbavila osobnej slobody, čin spáchala závažnejším spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom a násilím a spoločným konaním iného násilím nútila, aby niečo konal, čin spáchala závažnejším spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom, čím sa mala dopustiť zločinu pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchatelstva a zločinu vydierania vo forme spolupáchatelstva. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/57/2010 zo dňa 20.11.2013 bola žalobkyňa spod obžaloby pre zločin pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchatelstva a zločin vydierania vo forme spolupáchatelstva, oslobodená z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchala. V rozsudku sa konštatovalo, že jej účasť na spáchaní skutkov nebola v konaní preukázaná žiadnym iným dôkazným prostriedkom okrem svedeckej výpovede poškodeného, ktorý svoju výpoveď zmenil, za čo bol aj odsťhaný, pričom súd nemal preukázané žiadne z konaní pripisované jej v obžalobe. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/26/2014-2081 zo dňa 24.04.2014 bolo odvolanie prokurátora v časti smerujúcej proti oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa žalobkyne ako nedôvodné zamietnuté. Z odpisu registra trestov z 27.04.2018 vyplynulo, že žalobkyňa má celkom 3 záznamy - odsúdenia z roku 1973, 2004 a 2016, pričom sa vo všetkých z nich hľadá na ňu, ako by nebola odsúdená. Zo správy o povesti žalobkyne obsiahnutej v trestnom spise vypracovanej starostom Obce Zamarovce dňa 22.03.2010 vyplynulo, že napriek pozitívnej zmene postoja žalobkyne k niektorým otázkam občianskeho spolunažívania je v jej správaní naďalej suverénnosť a nekompromisnosť pri dosahovaní svojich cieľov. Závislosť na alkohole alebo požívaní návykových látok nebola zaznamenaná, vzťah k susedovi rod. T.ovej sa javí ako priateľský so snahou o pomoc pri riešení občianskoprávných otázok a susedských vzťahov. Zo správy o povesti zo dňa 13.06.2018 spracovanej starostom Obce Zamarovce vyplynulo, že žalobkyňa má slušné správanie, nebola prejednávaná nikdy komisiou verejného poriadku pre priestupok. Svoje zákonné povinnosti si vždy plní. Nemá vedomosť, že by mala problém so susedmi. Jej správanie nevybočuje z nepísaných noriem občianskeho života v obci. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu ORPZ v Trenčíne ČVS: ORP-3569/1 - OSV- TN- 2009 vyplynulo, že uznesením zo dňa 30.12.2009 bolo začaté trestné stíhanie za prečin porušovania domovej slobody a prečin krádeže, preto, že neznámy páchatel od 29.12.2009 od 16,00 hod do 30.12.2009 do 13,30 hod prišiel v Trenčíne na ul. X. XXX/XX k vchodovým dverám na zimnej záhrade rodinného domu, ktoré v oblasti zámku vypáčil, vstúpil do domu, kde vypáčil dvere na jedálni, kde v oblasti zámku vypáčil dvere na bezpečnostnej skrini, následne po schodoch vyšiel na prvé poschodie, kde vypáčil dvere na spálni a dvere na spojovacej chodbe, čím poškodené - žalobkyňi, spôsobil poškodením zariadenia škodu na majetku v nezistenej výške a tiež jej spôsobil nezistenú škodu odcudzením nakoľko poškodená nemohla ohliadnuť miesto skutku. Uznesením zo dňa 19.04.2010 bolo trestné stíhanie prerušené, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Následne bolo rozhodnuté o pokračovaní v trestnom stíhaní uznesením zo dňa 04.11.2010, ktoré bolo následne opätovne uznesením zo dňa

08.11.2010 prerušené, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. V uznesení je špecifikované, že z bezpečnostnej skrine bola odcudzená finančná hotovosť vo výške 14.401,54 eur, bola ďalej spôsobená škoda odcudzením vecí v sume 12.180,- eur a poškodením bližšie tam špecifikovaného zariadenia domu v dôsledku vlámania vznikla škoda v sume 2.450,- eur. Súčasťou spisu je odborné vyjadrenie znalca Ing. Dušana Jánošíka č. 1/2010, podľa ktorého hodnota posudzovaných predmetov zo zlata, ktoré boli odcudzené, je 1.870,- eur. Podľa príkazu na domovú prehliadku domu súp.č. XX v podielovom spoluvlastníctva C. T. a C.. K. T. zo dňa 08.11.2009, mala byť táto vykonaná od 08.11.2009 do 30.11.2009. Zo zápisnice zo zadržaní žalobkyne vyplýva, že táto odovzdala o.i. vecí aj viaceré kľúče, vrátane kľúča od trezoru. Z výpisu z účtu Tatra banka, a.s.za obdobie od 01.01.2009- 01.12.2010 vyplynulo, že bolo poukázaných v tomto období celkovo 14 splátok úveru po 1.493,73 eur. Z úplného výpisu z obchodného registra spol. RELATA s.r.o., IČO: 36320897 vyplýva, že žalobkyňa bola jedinou spoločníčkou spoločnosti od 09.11.2006. Konateľom v období od 25.04.2007 bola žalobkyňa a počnúc dňom 19.11.2009 (po začatí trestného stíhania proti žalobkyňi) sa ním stal aj MUDr. K.a T. Z dôkazu označeného ako hlavná kniha analytickej evidencie spol. RELATA, s.r.o. za obdobie mesiacov 11-12/2019 vyplýva konečný údaj ako strata 1.584,49 eur a za obdobie 01.01.2015 do 30.04.2015 vyplýva konečný údaj ako strata 14.484,96 eur Zo špecifikácie trov obhajoby zo dňa 14.03.2010 vyplýva, že bolo účtovaných 35 úkonov v sume trov obhajoby 5.271,54 eur. Žalobkyňa uhradila trovy obhajoby len v sume 4.000,- eur v zmysle výpisu z účtu zo dňa 04.05.2010 (2.000,- eur) a 06.05.2010 (2.000,- eur). Z potvrdenia o prevedení klienta v ústave llava vyplýva, že žalobkyňa bola predvedená obhajcovi v dňoch 18.03.2010, 23.03.2010, 26.03.2010, 09.04.2010 a 23.04.2010. Podľa potvrdenia o ďalších poradách zo dňa 14.03.2016 podpísaných žalobkyňou a jej obhajcom, tieto sa uskutočnili v dňoch 07.05.2010, 13.05.2010, 19.05.2010, 24.01.2011, 24.04.2011, 15.11.2011, 29.01.2012, 20.04.2012, 12.02.2013, 11.09.2013 a 10.03.2014. Mali trvať viac ako 1 hodinu a týkali sa prejednávania ďalšieho postupu obhajoby žalobkyne, boli vykonávané vždy po alebo pred dôležitými úkonmi trestného konania, v skutočnosti bol počet porád podľa tohto záznamu omnoho väčší, ale všetky nie sú uplatňované. Z plnomocenstiev udelených obhajcovi v predmetnom trestnom konaní vyplynulo, že obhajca žalobkyne obhajoval v konaní súčasne aj C. G. a O. T.a. Z lekárskeho správ predložených žalobkyňou vyplývajú jej problémy so štítnou žľazou, diagnóza alergická bronchopulmonálna aspergilóza a astma. Podľa správy všeobecného lekára z 02.05.2018 žalobkyňa nebola liečená psychiatrom ani hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení pre psychiatrické ochorenie. Bola krátkodobo liečená od r. 2011 pre reaktívnu depresiu v dôsledku prežitej dlhodobej stresovej situácie. Žiadosťou zo dňa 14.03.2016 žalobkyňa požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvo spravodlivosti SR aj Generálnu prokuratúru SR, pričom znenie žiadosti je prakticky totožné so žalobou, a je možné konštatovať, že boli predbežne prerokované všetky čiastočné nároky uplatnené v tomto konaní v uplatnenom rozsahu. Žiadosť predbežne prerokovalo Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 19.09.2016 tak, že jej nevyhovelo. Generálna prokuratúra SR postúpila žiadosť Ministerstvu spravodlivosti SR listom zo dňa 21.03.2016. Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že z trestného stíhania sa dodnes nespamätala a má z neho dodnes zdravotné a psychické problémy. Neprávosťou bolo aj to, že počas väzby odmietli orgány činné v trestnom konaní vydať kľúče od domu jej synovi, dom zostal prázdny a bez dozoru, v dôsledku toho došlo ku krádeži, pri ktorej bola ukradnutá hotovosť v hodnote 20.000,- eur a šperky z trezoru. Odsudzuje skutok, ktorý spáchal jej syn a zamestnanci, ale ona sa na tejto činnosti nijak nepodieľala, hoci tento skutok sa stal v dielni polyfunkčného objektu, v ktorom je aj penzión; tento skutok sa ale nikdy penziónu netýkal. I napriek tomu to malo vplyv na jej podnikanie, starosta obce vyhlásil do rozhlasu a do televízie, že dá penzión zavrieť. Uvedené jej spôsobilo finančné straty. Po skončení trestného stíhania musela podnikanie budovať nanovo, keďže hostí z penziónu podstatne ubudlo, penzión bol nazvaný penziónom hrôzy alebo penzión - mučiareň. Ostala úplne bez financií, ľudia sa do penziónu báli prísť. Po skutku policajti atakovali hostí výsluchmi, čo malo vplyv na to, že sa jej zrútilo celé podnikanie, ale aj súkromný život. V rozhodnom období v novembri 2009 bola jedinou spoločníčkou spoločnosti Relata s.r.o., keď bola vo väzbe, navštívil ju syn s advokátkou, nakoľko činnosť spoločnosti bola ochromená, museli zabezpečiť jej bežný chod a syn preto bol konateľom. Po prepustení z väzby podnikanie už nefungovalo, pretože nebolo hostí a v dôsledku medializovaných informácií penzión mal zlý kredit. Finančné prostriedky na úhradu nákladov na prevádzku penziónu už žalobkyňa nemala, financoval ich jej syn. Spoločnosť Relata medzičasom zanikla zlúčením, vyplatili sa všetky dlhy pričom založená bola nová firma. Žalobkyňa uviedla, že ju prestalo baviť podnikanie, chodila po doktoroch, tri mesiace bola hospitalizovaná. V novej spoločnosti sa snaží však i ona vypomáhať. Čo sa týka súkromného života po skončení trestného konania zostala sama. Jej druh C. G. bol právoplatne odsúdený v totožnom trestnom konaní, medzi nimi začala panovať nedôvera a vzťah sa rozpadol a už sa viac neobnovil. Jej druh odišiel do Nemecka, kde si založil rodinu. K zdravotnému stavu uviedla, že do

roku 2009 netrpela na nič dramatické, ale je pravda, že už pred nástupom do väzby mala dva nádory na štítnej žľaze. Pred vzatím do väzby bola aktívna, praktizovala turistiku, lyžovanie, plávanie, potápanie, čo však už dnes vykonávať nemôže. Pobyt vo väzbe zle znášala, plakala, odmietala ísť k lekárovi. Vo väzbe mala aj stretnutie so psychiatrickou, naordinovali jej tam aj tabletky. Podľa nej súvislosti so šokmi a stresmi, ktoré zažila počas trestného konania, sa jej vyvinulo autoimúnne ochorenie aspergilioza, ktorým trpí dodnes, je to ochorenie latentné, ktoré však môže vypuknúť hocikedy. Dostala preto vysoké dávky lieku Medrol, ktorý požiera vápnik v kostiach. Z tohto dôvodu, že mala slabé kosti, bola odoslaná na vyšetrenie do Ľubochne, kde jej predpísali veľmi drahý liek Forsteol, ktorý aplikovala injekčne do brucha. Čiastočne sa podarilo kosti týmto liekom zrekonštruovať, ale fraktúry na stavcoch ostali. Pred začatím trestného konania bola v ohnisku požiaru, mala už vtedy problém s pľúcami, ale aspergilioza je podľa nej výsledkom stresu zažitého počas trestného konania. Poukázala na to, že na internete je možné nájsť i dnes články, kde je vykreslená ako mučiteľka a kde sa spomína mučenie v penzióne. Pred vzatím do väzby viedla aktívny spoločenský život, mala kamarátov, chodili na poľovačky a plesy, v jeseni na huby, v zime aj na mesiac na dovolenku k moru alebo na lyžovačku. V súčasnosti sa s ľuďmi nerada stýka a ak aj ide do spoločnosti, nie je to v takom rozsahu a nie je to také veselé, radšej sa stýka so zvieratami ako s ľuďmi. Mnoho kamarátov sa jej priznalo, že po medializovaných informáciách z trestného konania, boli sami na pochybách, čo sa vlastne stalo a bolo naozaj len málo ľudí, ktorí informáciám v médiách neuverili. Dokonca aj dnes sa jej ľudia pýtajú: "Preboha prečo ste to filmovali?" hovoria v množnom čísle, skutok si spájajú s ňou, hoci bola oslobodená spod obžaloby. Dôvodne sa tiež domnieva, že informácie do médií poskytovali policajti a prokuratúra. V súčasnosti sa v penzióne dá ubytovať, ponúka sa ako ubytovňa pre robotníkov, penziónu sa však už dlhodobo chce zbaviť. Inzercia je už dlhodobo na internete zverejnená, ale predaj ani prenajať penzión sa jej nepodarilo. Po tom, čo bola vzatá do väzby, syn K. oslovil známou pani T. s tým, aby zabezpečovala prevádzku penziónu, keďže ona a aj ostatné osoby, ktoré boli zamestnancami v penzióne, boli vzaté do väzby. Pani T. so svojim partnerom však prevádzku riadne nevedli a po návrate z väzby žalobkyňa zistila nezrovnalosti vo vedení penziónu, v účtoch. Následne z tohto dôvodu ich prepustila. Uviedla, že sa nikdy neliečila na psychiatrii ani predtým, ani teraz. Uviedla, že súčasnosti je v penzióne sama, nemá žiaden obslužný personál, penzión je plný akurát počas festivalu Pohoda. Netvrdí, že penzión chátra, ale funguje len tak, aby si zarobil na prevádzku. Z výsluchu svedkyne X. T., priateľky žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňu poznala vždy ako aktívnu a podnikavú ženu, ktorá využívala služby jej notárskej kancelárie. Po trestnom stíhaní žalobkyne, kontakty prerušili, žalobkyňa sa odmlčala. Z médií bola informovaná o trestnom stíhaní žalobkyne, rozprávala sa o tom aj s kolegami právnikmi a zazneli aj také názory, že by nemala mať takú klientku, ako jej žalobkyňa. V meste sa rozprávalo o stíhaní a väzbe žalobkyne. Žalobkyňa bola pred trestným konaním otvorená, priama žena, každému povedala to, čo si myslí, stretávali sa aj súkromne aj s jej synmi, boli spolu aj na lyžovačke. Pred začatím trestného konania žalobkyňa nemala akokoľvek narušenú povesť v spoločnosti. V súvislosti s trestným konaním svedkyňa prestala vyhľadávať jej spoločnosť, a pokiaľ prebiehalo trestné konanie, tak svedkyňa ani nechcela, aby sa s ňou spájalo, že má takýchto klientov. Vie, že žalobkyňa bola následne oslobodená spod obžaloby, ale potom sa už nestretávali, len jej poskytuje v súčasnosti notárske služby. Uviedla, že po trestnom konaní podnikanie žalobkyne išlo dolu vodou. Čo sa týka jej vnímania pani žalobkyne v podstate sa vrátila do toho času pred tým trestným stíhaním. Svedkyňa C. G. uviedla, že so žalobkyňou boli bližšie obchodné partnerky. Žalobkyňa jej tiež pomáhala ako profesorka na gymnáziu pripravovať sa na prijímačky na právo z dejepisu. Žalobkyňu vždy vnímala ako osobu, ktorá sa vie v biznise orientovať, ako vizionára s dobrými názormi. Vážila si ju a aj napriek vekovému rozdielu sa vzťahy sa vyvinuli až na priateľskú úroveň. Mali spoločný zámer, keď svedkyňa oslovila žalobkyňu ako obchodnú partnerku, žalobkyňa chcela otvoriť pracovňu. Uvedený zámer sa mal aj zrealizovať a do toho prišli informácie o trestnom konaní voči žalobkyňi, stroskotalo to z dôvodu jej trestného stíhania a myslí si, že žalobkyňi vznikla škoda, že nezarobila na takto dobre pripravenom projekte. So žalobkyňou nemali podpísanú zmluvu, v tom čase mala žalobkyňa dobré meno, nebolo treba zmluvy podpisovať. V čase, keď sa podpisovali nájomné zmluvy s majiteľom komplexu Magnus, čo bolo v roku 2009, tak so žalobkyňou tento podnikateľský zámer mali predjednaný už asi od konca roka 2008 -začiatku roka 2009. Od roku 2010 sa svedkyňa so žalobkyňou nestretávala, aj sa jej úmyselne vyhýbala. Najprv trestné stíhanie svedkyňa zaznamenala v súvislosti so synom žalobkyne C. a potom videla aj záber v televízii aj v súvislosti so žalobkyňou. Najprv si myslela, že to je nejaký bulvár, že to čo sa dialo v penzióne, nie je pravda. Po tom, čo zistila, že žalobkyňa je tiež trestne stíhaná, tak v súlade s politikou komplexu, ktorý zastupovala, ukončili kontakty, keďže nebolo vhodné sa stretávať s takými osobami, ktoré sú stíhané. Žalobkyňa sa jej ozvala asi až v roku 2010 raz, ale viac sa už neozývala a svedkyňa aj bola rada. V súčasnosti sa nestretávajú, iba ak náhodne. Žalobkyňu vždy vnímala ako spoločenskú osobu, žoviálnu ženu, ktorá sa na nič nesťažovala a robila si humor, no dnes ju vníma ako osobu,

ktorá sa skrýva a vyhýba sa ľuďom. Podľa svedkyne, už aj keď ľudia vedia, že žalobkyňa nemala byť stíhaná a nemala mať väzbu, ale už žalobkyňa si túto nálepku nesie so sebou. Svedok G. D. uviedol, že pozná žalobkyňu asi 15 rokov, nie sú ale špeciálni blízki priatelia. Mal vedomosť aj o trestnom konaní vedenom proti žalobkyňi, evidoval situáciu okolo žalobkyne aj z médií a bol nahnevaný, ako médiá a policajti dokážu z človeka spraviť darebáka, pričom v médiách boli uvedené klamstvá. Uviedol, že žalobkyňa bola vždy priama, čo na srdci, to aj na jazyku. K žalobkyňi uviedol, že sa dokonca starala aj o brata pána T.a, teda poškodeného v trestnom konaní, ktorému dávala jesť, starala sa o neho, učila sa s týmto chlapcom, čoho bol i on svedkom. Žalobkyňa bola podľa neho taká osoba, že ona aj svojmu záhradníkovi, ktorý u nej pracoval, kúpila staršie auto a on ju nakoniec oklamal. Podľa neho žalobkyňa mala len tú najlepšiu poveseť, ale keď niekomu povedala to, čo nechcel počuť, tak potom takýto človek o nej hovoril nepravdy ako aj starosta obce, ktorý sa vyjadroval v médiách. Aj po trestnom konaní spolu ostali priatelia, aj keď je podľa neho žalobkyňa po trestnom konaní úplne iný vymenený človek, zhoršili sa jej zdravotné problémy, trestné konanie zle psychicky znášala, mala strach sama spávať v penzióne. Stretávali sa kvôli podnikaniu, dohodli sa aj na spoločnom podnikaní - na kúpe a predaji áut, bolo to ešte pred začatím trestného konania, kedy pani žalobkyňa ako tichý spoločník do tohto plánu investovala asi milión slovenských korún, ale celý tento podnikateľský zámer stroskotal a nevydaril sa kvôli tomu, že žalobkyňa bola vzatá do väzby. Vie, že penzión chátral a že žalobkyňa mala problém so zamestnancami. Odkedy bola žalobkyňa pustená, tak už sa toľko nestretávajú, ale občas si zatelefonojú alebo sa príležitostne stretnú. Počas trestného konania stál na strane žalobkyne, aj keď sa nejako nestretávali, morálne ju podporoval. Jeho názor na žalobkyňu sa po skončení trestného konania nezmenil. Svedok I. D. D. uviedol, že so žalobkyňou sa pozná asi od roku 2007 a prišiel ako zákazník pracovne do penziónu žalobkyne. Vzťahy so žalobkyňou sú dobré, vníma ju v súčasnosti ako sestru. Býval v penzióne, v roku 2009 odišiel do Nemecka a v decembri 2009 sa naspäť vrátil do Trenčína a zistil, že penzión bol zatvorený. Ubytoval sa teda inde a asi v januári 2010 ho kontaktoval K., syn žalobkyne, aby sa ubytoval v penzióne a aj naň dohliadal, pretože tam boli noví zamestnanci. To, čo tam svedok videl, bolo strašné, všetko sa rozkrádalo, videl rozbitý trezor, neporiadok v byte žalobkyne, a preto sa zbalil a odišiel. Nechcel tam ostať. Znami mu hovorili, že prečo tam išiel, veď je to mučiareň. Z tohto dôvodu aj on o žalobkyňi, ktorej veril, začal pochybovať, že možno je to aj skutočne pravda to, čo sa tam malo udiť, že žalobkyňa spáchala trestný čin. Po tom do penziónu znova prišiel v apríli 2010, kde stretol žalobkyňu, no bola to úplne iná žena. Dovtedy otvorená ľuďom, teraz bola ustráchaná, bála sa, chcel jej aj pomôcť, myslel totiž, že by potrebovala psychológa alebo psychiatra. Aj napriek tomu, čo sa stalo, žalobkyňa je stále taká, že aj teraz pomáha ľuďom. Uviedol, že naposledy bol dlhodobo ubytovaný v penzióne žalobkyne od mája 2015 do novembra 2017, ale penzión už nikdy nedosiahne takú úroveň, akú mal predtým. Zákazníci z penziónu zmizli, pretože žalobkyňi prestali veriť, a noví neprichádzajú, pretože so žalobkyňou nechcú mať nič spoločné. Kamaráti sa dodnes čudujú a pýtajú sa i svedka, či znova býva v tej mučiarni. Klienti v penzióne sú buď úplne noví alebo takí, ktorých nezaujíma, čo sa so žalobkyňou dialo. Od mája 2015 je so žalobkyňou v každodennom kontakte aj cez internet. To čo sa stalo, počul od ľudí aj zo správ a teraz späťne tak trochu sa aj obviňuje za to, že v roku 2010 z penziónu aj odišiel a prestal žalobkyňi veriť. Ale bolo to najľahšie riešenie a ani vlastne nechcel, aby ho niekto obviňoval z toho, že na tom stave, ako penzión vyzerá, má nejaký podiel. Aj kamaráti z roboty, ktorí sa mu smiali, že býva v mučiarni, trochu poznali žalobkyňu, keďže v roku 2008 tam mali aj vianočnú oslavu s kolegami. Svedok najskôr na ich narážky reagoval tak, že povedal, že tomu neverím a potom, keď v roku 2010 do penziónu prišiel a videl, ako, to tam vyzerá, tak im na tie narážky už radšej nič nehovoril, pretože si nebol na sto percent istý, že sa veci nestali tak, ako sa hovorilo. Od roku 2008 už organizované akcie s kolegami v penzióne nemali a už tam svedok chodil iba súkromne. V decembri 2009 tam aj chceli uskutočniť akciu, ale penzión bol v tom čase zatvorený, takže to nebolo možné. Z výpovede svedka S. N. vyplynulo, že žalobkyňa bola jeho učiteľkou na základnej škole a poznajú sa asi 30 rokov. Neskôr, keď mal asi 20 rokov, jej robil záhradnícke služby a ich vzťahy sú odvtedy v priateľskej rovine. O trestnom stíhaní žalobkyne sa dozvedel z médií, pričom prvé, čo ho napadlo, bolo, že ide o nezmysel. Ľudia sa ho na to pýtali, čo o tom vie a on sám zapochyboval, že či náhodou nie je pravda, že žalobkyňa je vinná, aj keď si ju veľmi váži. O trestnom stíhaní žalobkyne sa rozprávalo všade a otázky v tomto smere mu boli nepríjemné. V čase, keď žalobkyňa bola vo väzbe, svedok pracoval v Bratislave a dokonca aj tam sa o tom rozprávalo. Stretol človeka, ktorého šofér bol bývalý člen Branno- bezpečnostného výboru SR a aj tí mali o trestnom stíhaní žalobkyne vedomosť. Bol to pán I. X., ktorý o tejto téme ohľadom žalobkyne aj v Bratislave debatoval. Pred trestným stíhaním žalobkyňu poznal ako žoviálnu spoločenskú osobu, s ktorou sa vedeli aj zabaviť. Žalobkyňa je známa tým, že ľudia, ktorí majú problém, ju vyhľadávajú. Vie, že sa starala o choré zvieratá, a preto mu prišlo ako nezmysel to, čo sa v médiách o žalobkyňi rozprávalo. Podľa svedka sa od žalobkyne odvrátilo veľa

Ľudí, nejaký čas ani on jej penzión nenavštevoval a teraz tam už chodíva aj s deťmi. Čo sa týka dopadu na podnikanie žalobkyne, toto podnikanie bolo po jej prepustení z väzby podľa svedka spustené. Teraz, keď do penziónu príde, žalobkyňa vypomáha v kuchyni, nie je tam toľko obslužného personálu. Kedysi penzión slušne fungoval, ale teraz penzión nemá dobrú povesť. Z výpovede svedka G. T. vyplynulo, že so žalobkyňou mali pracovno- obchodný vzťah, keďže bol manažérom spoločnosti, ktorá u nej v penzióne usporadúvala podujatia. V roku 2009 mal so žalobkyňou spoločné aktivity. Spoločnosť Auto E., s.r.o. v penzióne v tom čase trvalo ubytúvala 5 až 6 ľudí. Robili v penzióne školenia a prezentácie. Keď v roku 2009 v médiách prebehla správa, kde bol penzión označený ako mučiareň, ľudia ktorí do penziónu chodili, mu sami volali, čo sa stalo, ale on nevedel, počas trestného konania so žalobkyňou v kontakte nebol. V decembri v roku 2009 sa mala v penzióne konať akcia, rozlúčka, mali rozposlaných aj niekoľko pozvánok pre hostí z Čiech aj zo Slovenska, ale v dôsledku informácií o penzióne ako mučiarni svedkovi ľudia volali, že do toho penziónu odmietajú chodiť a uvedenú akciu museli zrušiť. Ľudia tam nechceli chodiť, pretože sa báli. Boli to všetko zákazníci z firmy, mohlo ich byť aj okolo 30. V decembri 2009 následne aj majiteľ firmy pán Štangel svedkovi sám telefonicky oznámil, že si nepraje, aby akcie firmy boli usporadúvané v tomto penzióne. Svedok uviedol, že ich spoločnosť robila v penzióne mesačne tržby od 10.000-15.000,- eur, ľudia tam boli ubytovaní trvalo, len sa striedali, v penzióne sa stravovali, prespávali. Spolupráca začala niekedy po roku 2000 a skončila v decembri v roku 2009, táto sa ďalej neobnovila. Niekedy koncom roka 2010 asi v decembri, svedok chcel vidieť žalobkyňu, tak sa zastavil v penzióne, ale i napriek dlhodobej spolupráci, ho žalobkyňa nespoznala, čo ho prekvapilo. Neskúmal jej zdravotný stav, ani ho neskúma, ale nevedel, či je chorá alebo či je v poriadku. Dávala mu otázky, že či je policajt. Zdala sa mu zmenená, celá sa triasla, bola čudná, bála sa ho. Svedok tam z týchto dôvodov ani nechcel dlhšie byť a nejako to zhoršovať, a tak radšej aj rýchlo odišiel. Myslel to dobre, prišiel neohlásene, ale nevyšlo to a vôbec sa mu žalobkyňa nezdála v pohode, asi mala psychické problémy. Svedkyňa G. T., matka žalobkyne uviedla, že žalobkyňa dlhé obdobie zažíva ťažké chvíle, v súčasnosti je to iný človek. Kedysi bola plná elánu, starala sa o dve deti a rodinu, ale pomáhala aj ľuďom okolo, keď boli v núdzi. V súčasnosti je to chorá žena. Žalobkyňa po tom trestnom stíhaní na ľudí zanevrela, ľuďom neverí, hoci kedysi bola spontánna, vždy pracovitá a cieľavedomá. Učila na gymnázium v Trenčíne, ale odtiaľ odišla, pretože potrebovala sama vychovať deti a z učiteľského platu to nebolo možné. Preto si začala budovať podnikanie. Zhorel jej dom, postavila nový, hoci má titul, robila aj manuálne. Momentálne ale vidí len ženu, ktorá sa musí pozbierať. Chcela by, aby sa ten životný elán žalobkyne vrátil. Penzión bol jej radosť, robila aj v kuchyni, a to robí stále, pričom problém, ktorý v dôsledku trestného konania má, rieši fyzickou prácou. Hostia v penzióne ju mali radi, keďže bola spontánna a venovala sa im, radi sa tam vracali. Bola tiež svedkom toho, že do penziónu za žalobkyňou prišiel akýsi pán, vydierač, ktorý dcéru zavolať von a pýtal od nej peniaze, no ona ho poslala preč. Penzión po jej zavretí do väzby, to bola anarchia. Jeden syn C. bol v base, druhý syn pracoval ďaleko od Trenčína, tam sa v penzióne vo veľkom kradlo. Pamätala si na deň 30.12.2009 keď s ďalším vnukom C., išla do domu a keď ho otvorili, vnuk jej hovoril: "Babka ani nechod' ďalej", pretože dom bol vykradnutý. Zavolali políciu. Prišiel solídny policajt, ktorý všetko popísal a fotografoval. Vypáčený bol obrovský trezor, bol to historický trezor. Boli v ňom akési doklady, obnos peňazí asi 15.000,- eur a aj kazeta so šperkmi, ktoré darovala žalobkyne. Bola presvedčená, že dom mali zlodeji vyhladnutý a že ho sledovali z vedľajšieho domu cez okienko. Aj susedia z domu oproti sami povedali, že si všimli, že v ten deň boli stiahnuté žalúzie, hoci ich nikdy nesťahovali. Po tom, čo sa vrátila žalobkyňa z väzby, ona sa hneď pustila do roboty, aby zliepala to, čo z penziónu ostalo. Začalo sa to na ňu valiť, šířili sa reči, že bola zavretá, a to ju umáralo. Odmietala chodiť medzi ľuďmi, nechcela pomoc, mala za to, že každý jej chce ublížiť. Bola psychicky na dne a ťažko znášala, že sa o trestnom konaní opakovane hovorilo v televízii. Doteraz sa s tým nevie zmieriť. Teraz s ňou niekedy nie je ani reč, potrebuje svoj pokoj a podľa svedkyne aj psychologické preliečenie. Pred trestným konaním bola spontánna, života schopná, penzión jej nahrádzal spoločnosť, hostí si vždy získala. Penzión viedla ako rodinný penzión, vedela v ňom vytvoriť dobré prostredie. Žalobkyňa teraz do spoločnosti veľmi nechodí. Bolo umenie ju prehovoriť, že sa má obliecť dôstojne na pojednávanie. V penzióne upratuje izby, varí, stará sa o záhradu a zvieratá a hovorí, že len zvieratá jej neublížia. K jej zdravotnému stavu uviedla, že žalobkyňa tuhá fajčiarka. Zdravotne sa nikdy na nič nesťažovala, ale má srdcovú vadu, ktorú jej zistili ešte na vysokej škole, s ktorou sa ale dá bez problémov žiť. Sťažuje sa len fyzicky, že je unavená, že ju bolia nohy, kosti, ale to každého, kto fyzicky pracuje. Každý rok chodí na týždeň na preliečenie do ústavu, ktorý lieči pľúcne choroby v Nitre. Dlhoročne sa lieči na štítnu žľazu. Žalobkyňa a aj svedkyňa prežívali muky, keď bol C. odsúdený, ale obe veria, že to s ním do budúcnosti dobre dopadne. Svedkyňa K. E. uviedla, že svedkyňu pozná od malička, je ako jej teta. Uviedla, že sa ona i jej rodičia dozvedeli z televízie alebo novín o trestnom stíhaní voči žalobkyne, pričom ona neverila, žeby sa takého niečoho mohla dopustiť. Pred trestným konaním boli v pravidelnom kontakte. Pokiaľ

bola žalobkyňa vo väzbe, osobne sa nestretávali, ale posielala jej balíčky. Žalobkyňu si pamätala, že to bola vždy láskavá, veselá a spoločenská osoba, každému pomohla, keď vedela, a preto neverila, že sa takého konania mohla dopustiť. V súčasnosti sa navštevujú stále, v podstate rovnako intenzívne, strávili spoločne Vianoce, navštevujú sa aj cez víkendy. Žalobkyňu vníma v súčasnosti ako nešťastnú, sklamanú ženu, ktorá sa bojí ľudí a bojí sa toho, že sa môže všetko otočiť voči nej, aj to, čo robí v najlepšom úmysle. Navzájom sa však i teraz podporujú, pomáhajú si, chodí ďalej aj do penziónu. Pred trestným konaním to bol podnik, ktorý prosperoval, žalobkyňu veľmi tešilo podnikanie. Počas trestného konania však podnik upadol, keďže sa o penzión nemal kto starať a v podstate po návrate z väzby musela všetko žalobkyňa budovať nanovo od nuly. Uviedla, že u žalobkyne bývala v roku 2003 počas štúdia na strednej škole a v tom čase žalobkyňa pomáhala jednému chlapcovi z dediny, mal asi 10 rokov. Bol zo sociálne slabšej rodiny a nikto sa mu nevenoval. V škole mal zlý prospech, hrozilo, že pôjde do osobitnej školy. Žalobkyňa sa ho ujala, učila sa s ním, robila úlohy, dostal u nej vždy najesť, zaplatila mu v družine obedy a keď bolo treba, kúpila aj ošatenie. Chlapcovi sa prospech zlepšil, a to vďaka pomoci od žalobkyne. Následne sa táto pomoc a starostlivosť žalobkyne ešte aj otočila voči nej, keď začali ľudia hľadať dôvody, prečo mu pomáha. Svedok C.. K. T., syn žalobkyne uviedol, že žalobkyňa aj pred trestným konaním svoje zdravotné problémy, ale trestné konanie určite negatívne ovplyvnilo jej zdravotný stav. Podľa jeho názoru psychicky aj fyzicky na 100% malo trestné konanie na mamu negatívny dopad. Zhoršil sa jej psychický stav, malo to dopad aj na jej pľúcnu diagnózu. Jeho vzťah so žalobkyňou trestné konanie negatívne nepoznačilo. Po tom všetkom, čo sa stalo, sa jej snaží aj viac pomáhať a snaží sa s ňou tráviť viac času. V čase trestného konania a po ňom si žalobkyňou často dlhé hodiny telefonovali, v telefóne plakala, hovorila "príď, neviem čo mám robiť". Pred trestným konaním nezištne pomáhala, nielen svojim deťom, ale aj iným, doučovala deti. Mnoho ľudí jej s odstupom času povedalo, že keby nebolo jej, nie sú tam, kde sú teraz. Žalobkyňu vníma ako silnú osobnosť, ľuďom sa aj naďalej snaží pomáhať, ale už to nie je také, ako predtým. Pomáha iba tomu, koho pozná, je opatrná a udržuje si odstup. Pred trestným konaním to bola nespútaná, veselá žena, teraz sa stráni ľudí, je ostýchavá, aj teraz povie "roberte si ako chcete, ale ja s tým už nechcem mať žiaden problém". Stráni sa ľudí, predtým než bola trestné stíhaná, nič také na nej svedok nepozoroval, ale teraz je to markantný rozdiel. Uviedol, že penzión bol zakladaný na základe rozhodnutia jeho, jeho brata a žalobkyne, ktorá sa o všetko starala sama. Celý penzión riadila. Penzión fungoval pred trestným stíhaním dobre, stál na jednej osobe - žalobkyne, a preto v dôsledku trestného konania začal upadať. Keď svedok prišiel z Nemecka, aby po vzatí žalobkyne do väzby zariadil fungovanie penziónu, zariadil to tak, že zabezpečil jednu známu, ktorá sa mala starať o penzión, ale táto penzión rozkradla, narobila dlhy u dodávateľov, ktoré bolo treba potom vyrovnáť. Bola to pani T., ktorá v penzióne už skôr pomáhala, poznala pomery v penzióne, vedela ako to funguje. Preto ju považoval ako dobrú voľbu a preto ju oslovil. On v tom čase konateľské oprávnenie spoločnosti nevykonával. Uviedol, že z Nemecka prišiel do Leopoldova, keď mu oznámili, aby si došiel prevziať kľúč od trezoru v dome, kde boli peniaze a šperky. Tri hodiny čakal vo väzbe v búde, a nakoniec vyšetrovatelka oznámila, že mama nepríde a kľúč nedostane. O pár dní na to dom vykradli. V novinách sa písalo o penzióne ako o mučiarni. Ľudia ho prestali navštevovať, od starej mamy vie, že sa po Trenčíne rozprávalo, akí sú celá rodina zlí ľudia, aj z tohto dôvodu biznis určite utrpel. Svedok mal v tom čase ako jediný adekvátny príjem, a preto podnikanie aj finančne dotoval. On dal peniaze na rozbeh, aj celý úver bol písaný na svedkovo meno, hoci o všetko sa starala iba žalobkyňa. Vypomáhal finančne aj vtedy, keď to v niektorých mesiacoch, keďže ide o sezónny biznis, nešlo a aj po návrate z väzby, keď to bolo potrebné, penzión svedok finančne podporoval. Bolo treba vyplatiť dlhy, ktoré narobila pani T.. Svedok uviedol, že on bol konateľ, a to pre prípad, keď by sa žalobkyne niečo stalo. Žalobkyňa mala v tomto náročnom období aj sebadeštrukčné sklony, počas pobytu vo väzbe trpela aj depresiami. K splácaniu úveru uviedol, že splátky úveru odchádzali síce z jeho bankového účtu, keďže bol dlžník, ale žalobkyňa mu posielala pravidelne peniaze na účet z výnosov z podnikania.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, § 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písm. a/, c/ a ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2, § 8 ods. 5 písm. b/, § 8 ods. 6 písm. a, §15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 - 5, § 18 ods. 1,3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutí - uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, uznesenia o vzatí do väzby (ďalej len zákon 514/2003 Z.z.), § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013 a konštatoval, že nárok bol žalobkyňou riadne predbežne prerokovaný, a to žiadosťou zo dňa 14.03.2016 podanou na Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálnu prokuratúru SR, pričom nárok nebol uspokojený ani len sčasti. Žiadosť vecne prejednálo síce Ministerstvo spravodlivosti SR a nie Generálna prokuratúra SR oprávnená konať v tejto veci za

štát (ktorá žiadosť bez prejednávania postúpila), avšak to nič na veci nemení, pretože ak si orgány nevedia ustáliť medzi sebou, kto z nich je oprávnený konať vo veci predbežného prerokovania nároku, nemôže to byť na ľarchu žiadateľa. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku je čo do obsahu prakticky zhodná s podanou žalobou, prerokované tak boli všetky čiastkové nároky uplatnené žalobou v tomto konaní, v rovnakom rozsahu, v akom sú aj žalované a uplatnená bola náhrada škody tiež z titulu rovnakých rozhodnutí, ktoré žalobkyňa označila za nezákonné. Bola preto splnená podmienka vyžadovaná podľa § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 5 citovaného zákona. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné sa tejto zodpovednosti zbaviť. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade však treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená. V danej veci uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, 1. Odd. vyšetrovania zo dňa 08.11.2009 bolo vznesené obvinenie žalobkyni za zločin pozbavenia osobnej slobody spolupáchatelstvom a zločin vydierania spolupáchatelstvom. Uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.11.2009 bola sťažnosť žalobkyne proti tomuto uzneseniu zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 0Tp/80/2009 zo dňa 12.11.2009 bola žalobkyňa vzatá do väzby so začiatkom väzby dňa 08.11.2009 o 16,40 hod. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 3Tpo/39/2009-44 zo dňa 10.12.2009 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o vzatí do väzby zamietol. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23Tpo/14/2010-62 zo dňa 26.04.2010 bolo rozhodnuté, že sa žalobkyňa prepúšťa z väzby na slobodu. Dňa 04.05.2010 podal prokurátor Generálnej prokuratúry SR Okresnému súdu Trenčín obžalobu na žalobkyňu pre spáchanie skutku opísaného v obžalobe, ktorým sa mala dopustiť zločinu pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchatelstva a zločinu vydierania vo forme spolupáchatelstva. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/57/2010 zo dňa 20.11.2013 bola žalobkyňa spod obžaloby pre zločin pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchatelstva a zločin vydierania vo forme spolupáchatelstva, oslobodená z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchala. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/26/2014-2081 zo dňa 24.04.2014 bolo odvolanie prokurátora v časti smerujúcej proti oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa žalobkyne ako nedôvodné zamietnuté. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napr. vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou) zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Vzhľadom na uvedené je potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 vyššie uvedeného zákona č. 514/2003 Z.z.. Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prihliadnúť, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní

vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 M Cdo 15/2009). Prejednávaná vec je špecifická v tom, že k oslobodeniu spod obžaloby došlo pre nepreukázanie toho, že žalobkyňa skutok spáchala, a to predovšetkým z dôvodu, že hlavný svedok, ktorý ju zo spáchania skutku svojou výpoveďou usvedčoval, v konaní pred súdom svoju výpoveď zmenil a iné v konaní vykonané dôkazy žalobkyňu zo spáchania skutku neusvedčovali. Obdobnú situáciu riešil Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016, v ktorom prípade došlo k oslobodeniu sťažovateľa spod obžaloby z toho dôvodu, že prokurátor ustúpil od obžaloby, nakoľko svedkovia pred súdom svoju výpoveď oproti výpovede z prípravného konania zmenili. Prvostupňový i odvolací súd žalobu sťažovateľa o náhradu škody voči štátu z titulu nezákonného rozhodnutia zamietli, pričom Ústavný súd konštatoval, že takýmto rozhodnutím došlo k zásahu do práv sťažovateľa. Okrem toho konštatoval, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Vyslovil, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, tak bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Z uvedeného vyplýva, že ani skutočnosť, že oslobodenie žalobkyne spod obžaloby bolo najmä prejavom toho, že svedok skôr žalobkyňu usvedčujúci zo spáchania skutku, zmenil svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní pred súdom, nemôže zbaviť štát zodpovednosti za konanie svojich orgánov a dôvod oslobodenia spod obžaloby v tomto prípade nie je rozhodujúci. Treba mať totiž na pamäti vždy to, že v právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana a takým zásahom nepochybne je i prípad žalobkyne. Tiež sa žiada dodať, že oslobodenie žalobkyne spod obžaloby nebolo len prejavom toho, že kľúčový svedok zmenil pred súdom výpoveď (za čo bol aj odstíhaný), ale i to, že ani iné dôkazy prokurátorom v konaní produkované nepreukázali nad všetky pochybnosti vinu žalobkyne. Neobstoja preto argumenty žalovaného, že vzhľadom na toto špecifikum nie je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. V dôsledku oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín v trestnej veci žalobkyne je tiež väzbu žalobkyne v danej veci nutné v zmysle § 8 ods. 5 písm. b/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci považovať za nezákonnú. Žalobkyňa pritom podala proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako aj proti uzneseniu o jej vzatí do väzby sťažnosti, ktorým nebolo vyhovené, čím bola naplnená zákonná podmienka pre uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a síce existencia nezákonných rozhodnutí, tak bola splnená. Pokiaľ ide o škodu, podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ide pritom o reálny rozdiel medzi hodnotou majetku poškodeného pred vznikom škody a hodnotou jeho majetku po jej vzniku. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti.

6. K jednotlivým nárokom na náhradu škody súd prvej inštancie uviedol:

7. Žalobkyňa si uplatnila náhradu škody titulom uhradených splátok úveru, ktorý bol použitý na výstavbu polyfunkčného objektu, v ktorom sídli Penzión In, ktoré boli uhradené počas jej pobytu vo väzbe (za november 2009 - apríl 2010) v počte 6 x 1493,73 eur, v sume 8.962,38 eur, a ktoré majú podľa jej tvrdení predstavovať skutočnú škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným stíhaním a väzbou. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že v tejto časti nárok nie je dôvodný. Povinnosť platiť úverové splátky je totiž zmluvnou povinnosťou dlžníka, na ktorú sa zmluvne slobodne zaviazal a táto povinnosť je daná a trvá bez ohľadu na iné skutočnosti, a teda aj bez ohľadu na pobyt dlžníka vo väzbe. V danom prípade úplne absentuje príčinná súvislosť s tvrdeným nezákonným rozhodnutím o väzbe, ktorá by bola daná vtedy, ak by bez nezákonného rozhodnutia o väzbe nebola bývala vznikla škoda. O takýto priamy vzťah príčiny a následku sa však nejedná, pretože žalobkyňa počas pobytu vo väzbe (uplatnené sú totiž len splátky uhradené počas jej pobytu vo väzbe) platila splátky úveru, ktoré by musela platiť bez ohľadu na to, či by vo väzbe bola alebo nebola, teda platila by ich aj nebyť trestného stíhania a väzby. V tomto prípade teda uplatnená suma v podobe uhradených splátok nie je peňažnou sumou, ktorú by žalobkyňa zaplatila len a práve preto, že bola vo väzbe. Neplatí tak tvrdenie, že nebyť pobytu vo väzbe, tak by k ich úhrade nedošlo. Tiež sa nejedná o prípad, že by uplatnená suma úverových splátok

predstavovala peňažné prostriedky žalobkyňou márne vynaložené, pretože zbytočnosť ich vynaloženia bola spôsobená práve nezákonnou väzbou. Nepochybne o márne vynaložené prostriedky sa jednať nemôže, keďže ich vynakladaním dochádzalo aj počas pobytu žalobkyne vo väzbe k plneniu zmluvného záväzku a väzba do tohto chodu veci nijakým spôsobom nezasiahla a nespôsobila márnosť vynaloženia týchto prostriedkov. Pre úplnosť tiež súd prvej inštancie dodal, že nebyť i nedostatku príčinnej súvislosti, je pochybné, o kom by sa vo vzťahu k tomuto nároku mohlo uvažovať ako o poškodenom, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dlžníkom zo zmluvy o úvere nebola žalobkyňa, ale jej syn. Okrem toho, ak si žalobkyňa uplatnila túto škodu tvrdiac, že si uplatňuje splátky uhradené v čase jej pobytu vo väzbe v počte splátok 6, tak z predloženého výpisu z účtu vyplynulo, že počas pobytu žalobkyne vo väzbe (november 2009 až apríl 2010) mali byť uhradené len 4 splátky (13.11.2009, 14.12.2009, 14.01.2010, 12.03.2010), teda ani uplatnená suma nekorešponduje s počtom uhradených splátok v danom období väzby. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené, súd žalobu v tejto časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

8. Ďalej si žalobkyňa uplatnila náhradu škody vo výške 1.584,49 eur ako stratu na hospodárskom výsledku Penziónu In v období november - december 2009 a vo výške 14.484,96 eur v období január - apríl 2010, spolu v sume 16.069,45 eur, teda stratu na hospodárskom výsledku penziónu za čas strávený žalobkyňou vo väzbe. Ani v tejto časti žaloba podľa názoru súdu prvej inštancie nebola dôvodná. Osobou, ktorej vzniká nárok na náhradu škody v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z., je vždy priamo tá osoba, ten účastník konania, koho sa nezákonné rozhodnutie dotýka, v prípade rozhodnutia o väzbe tá osoba, ktorá bola vzatá do väzby (§ 5 ods. 1 a § 8 ods. 5 cit. zák.), teda iba žalobkyňa ako fyzická osoba. V tomto konaní teda možno uplatniť len tú škodu, ktorá vznikla priamo žalobkyňi ako fyzickej osobe. Ak si žalobkyňa v tomto konaní uplatňuje náhradu škody vyčíslenú ako hospodársku stratu Penziónu In, ktorý prevádzkovala obchodná spoločnosť RELATA, s.r.o., potom žalobkyňa nie je subjektom, ktorému mohla v tejto súvislosti vzniknúť skutočná škoda a na uplatnenie takejto škody nie je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná. Žalobkyňou takto uplatnená škoda pritom nepredstavuje škodu, ktorá vznikla jej ako fyzickej osobe (napríklad ako jej stratu na zárobku ako fyzickej osoby), ale nedôvodne sa domáha náhrady škody, ktorá mala vzniknúť tretiemu subjektu. Už len táto okolnosť je dôvodom na zamietnutie žaloby v tejto časti. Okrem toho tiež treba dodať, že ak by aj škodu uplatňoval aktívne vecne legitimovaný subjekt, potom v konaní nebola preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody. Žalobkyňa predložila listinu označenú ako hlavná kniha analytickej evidencie spol. RELATA, s.r.o. za obdobie od mesiacov 11-12/2009 (kedy bola vo väzbe) a potom od 01.01.2015 do 30.04.2015, teda za obdobie, ktoré nemá vôbec žiaden ani len časový súvis s trestným konaním, ktoré bolo právoplatne skončené v roku 2014. Okrem toho ide o listinu, z ktorej nemožno ani vyvodit', že sa jedná o prehľad hospodárskeho výsledku týkajúci sa Penziónu In, keďže ide o hlavnú knihu analytickej evidencie spol. RELATA, s.r.o., ktorá podľa výpisu z obchodného registra mala v rozhodnej dobe zapísané množstvo predmetov činností a nie je možné bez ďalšieho vyvodit', či deklarovaná strata sa týkala práve sféry prevádzkovania penziónu, resp. inej prevádzkovej činnosti. Zo samotných listín nemožno vyvodit', že k deklarovanej škode došlo v priamej príčinnej súvislosti iba s pobytom žalobkyne vo väzbe, kedy, ako žalobkyňa tvrdí, bola činnosť Penziónu výlučne z dôvodu jej väzby "paralyzovaná". Sama uvádza, že ochromenie činnosti penziónu spôsobil nielen jej pobyt vo väzbe, ale i väzobný pobyt ostatných zamestnancov penziónu. Tiež sa javí ako nutné dodať, že počas pobytu žalobkyne vo väzbe, ako vyplynulo z dokazovania, penzión bol v prevádzke, nakoľko konateľ spoločnosti, syn žalobkyne najal osoby, ktoré mali kontinuálne prevádzkovať penzión, ktoré osoby však podľa zhodných tvrdení žalobkyne i svedka K. T., penzión rozkradli a narobili dlhy. Aj vzhľadom na tieto zistené skutočnosti preto v konaní žalobkyňa neuniesla ani dôkazné bremeno o tom, že tvrdená hospodárska škoda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jej väzbou tak, ako tvrdí, keďže sa javí ako pravdepodobné, že zlý hospodársky výsledok bol spôsobený práve tretími osobami, ktorým sa konateľ spoločnosti rozhodol prevádzku penziónu dočasne zverit'. V takomto prípade nebol tak ani preukázaný vzťah príčiny a následku medzi tvrdenými nezákonnými rozhodnutiami a škodou v podobe hospodárskej straty spoločnosti. Aj z týchto dôvodov bolo nutné žalobu v tejto časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania zamietnuť.

9. Ďalej si žalobkyňa uplatnila škodu, ktorá jej mala byť spôsobená v dôsledku krádeže, ku ktorej došlo počas jej pobytu vo väzbe v rodinnom dome, ktorý obývala, pričom škoda bola vyčíslená v sume 29.031,54 eur. Súd konštatuje, že aj čo do tohto nároku absentuje priama príčinná súvislosť s nezákonnými rozhodnutiami. Žalobkyňa tvrdila, že nebyť jej pobytu vo väzbe, počas ktorej dom ostal opustený, ku krádeži by nedošlo. Vzťah príčiny a následku musí byť vždy priamy a bezprostredný,

príčom vznik škody nemožno viazať na existenciu akejkoľvek príčiny, ktorá nastala pred jej vznikom. V prejednávanej veci vznik škody nie je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pričom samotné podozrenie žalobkyne, že keby nebola vo väzbe, nedošlo by ku krádeži, pretože dom by neostal opustený, samotnú príčinnú súvislosť založiť nemôže. Jej subjektívne presvedčenie, že krádež akokoľvek bezprostredne súvisí s jej trestným stíhaním a väzbou ostalo v rovine nepreukázaných tvrdení, keď toto nevyplývalo ani z pripojeného vyšetrovacieho spisu týkajúceho sa uvedenej krádeže, ktoré je t.č. stále prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Uplatnená škoda je v priamej príčinnej súvislosti výlučne s konaním t.č. neznámeho páchatela, voči ktorému, ak sa ho podarí stotožniť a dokáže sa mu vina, si môže žalobkyňa náhradu tejto škody uplatniť. Len medzi konaním páchatela, ktorý odcudzil či poškodil majetok žalobkyne a vyčíslenou škodou je priama a bezprostredná súvislosť, nie však medzi vytýkanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou spôsobenou krádežou, pričom časové súvislosti (tj. že ku krádeži došlo práve počas väzby žalobkyne) zodpovednosť štátu založiť nemôže. Nie je totiž rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, ktorá ale čo do tohto nároku v žiadnom prípade nie je daná. Nemožno bez ďalšieho vylúčiť, že by ku škode na veciach žalobkyne nebolo došlo aj nebyť väzby žalobkyne. Väzba žalobkyne totiž škodu priamo nevyvolala, a preto zodpovednosť štátu daná byť nemôže. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu žalobkyne i v tejto časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania zamietol.

10. Predmetom konania ďalej bol i nárok na náhradu trov obhajoby žalobkyne v trestnom konaní, pričom tento nárok sa odškodňuje v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody v sume 5.271,14 eur titulom vyúčtovaných trov obhajcom JUDr. Ondrejom Polákom. V konaní nebolo sporné, pretože to tvrdila sama žalobkyňa, že z tohto vyúčtovania uhradila obhajcovi len sumu 4.000,- eur (čo vyplynulo aj z predloženého výpisu z účtu) a zvyšok tejto sumy ešte neuhradila. Vo vzťahu ku škode, ktorá mala žalobkyňu vzniknúť tým, že jej právny zástupca v súvislosti so zastupovaním v jej trestnej veci vyúčtoval trovy obhajoby, súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k okamihu vzniku škody, pokiaľ dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, škoda mu zatiaľ nevznikla, pretože samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani prípadne súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh, neznižuje majetkový stav poškodeného, teda dlžníka a nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2328/2004). Za tohto stavu potom súd konštatuje, že pokiaľ žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi trovy obhajoby v sume 1.271,14 eur doposiaľ nezaplatila, nemožno hovoriť čo do tohto rozsahu na jej strane o vzniku škody, pretože ešte v tomto rozsahu nedošlo k zmenšeniu jej majetku. Čo do zaplatenia sumy 1.271,14 eur preto bez ďalšieho žaloba dôvodná byť nemôže, a preto ju súd prvej inštancie zamietol. Do úvahy preto prichádza len náhrada škody titulom vyplatených trov v rozsahu 4.000,- eur. Žalovaný namietal, že nie všetky úkony právnej služby boli vykonané účelne (konkrétne namietal porady a rozhovory z r. 2010, tri porady v roku 2011, dve porady v roku 2012 a 2013, jednu poradu v roku 2014, tri oboznamovanie sa s výsledkami vyšetrovania, 3 písomné podania z 9.7.2010, 30.4.2012, 18.3.2014). Súd sa preto musel zaoberať aj touto námietkou, a to aj v kontexte rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016 sp. zn. 6 Cdo 402/2015 zverejneného v Zbierke stanovísk NS č. 2/2018, ktoré je (hoci sa týkalo aplikácie predošlého zákona č. 58/1969 Zb.) použiteľné aj na prejednávanú vec a z ktorého vyplýva, že súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov. Niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Súd prvej inštancie preto musel posúdiť účelnosť vynaložených trov, a preto sa vysporiadal s jednotlivými úkonmi právnej služby z hľadiska účelnosti a dospel k záveru, že účelne vynaložené trovy jej obhajoby predstavuje sumu 4.114,- eur. Ako, však už bolo vyššie uvedené, ako škodu je možné priznať len to, čo bolo zaplatené, tj. sumu 4.000,- eur, a preto súd v tejto časti žalobu vyhodnotil ako dôvodnú a vo zvyšku žalobu zamietol. Z uplatnenej náhrady škody si žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania 8% ročne (po čiastočnom späťvzati) od 13.10.2016 do zaplatenia. Úrokov z omeškania sa žalobkyňa môže domáhať od momentu vzniku omeškania štátu s plnením a to vo výške podľa predpisov občianskeho práva. Problém s ustálením okamihu omeškania bol vyriešený v § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinnom ku dňu vzniku omeškania štátu v prejednávanej veci, podľa ktorého ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína prislúšnému orgánu

plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Štát odpovedal na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 19.9.2016 tak, že ho neuspokojí, a teda okamih omeškania sa odvíja od tohto dňa. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania až od 13.10.2016, teda odo dňa neskoršieho, kedy už bol štát v omeškaní, a preto súd priznal žalobkyni úroky z omeškania zo sumy 4.000,- eur od tohto dňa. Výška úrokov z omeškania však nebola uplatnená správne, pretože sa táto má posudzovať podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013, a teda výška úrokov z omeškania predstavuje súčet základnej úrokovej sadzby ECB + 5%, čo k prvému dňu omeškania činí úroky z omeškania 5% ročne. Žalobkyňa si nesprávne uplatnila úroky z omeškania podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného do 31.01.2013 v sadzbe 8% ročne, ktoré znenie ale nemožno aplikovať, nakoľko podľa prechodného ustanovenia v § 10c tohto nariadenia, iba ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. To však nie je tento prípad, pretože vzťah medzi žalobkyňou a štátom z titulu nároku na náhradu škody vznikol až po 31.01.2013. Vo zvyšku úrokov z omeškania súd prvej inštancie preto žalobu zamietol.

11. Ďalej si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonný pobyt vo väzbe, v ktorej bola od 08.11.2009 do 26.04.2010. Počas trvania väzby došlo nevyhnutne na strane žalobkyne k narušeniu jej súkromného a pracovného života, žalobkyňa bola takmer 6 mesiacov obmedzená na svojej osobnej slobode, čo je samo osebe jedným z najzávažnejších zásahov do osobnej sféry jednotlivca. Bola obmedzená na pohybe, bolo tým výrazne zasiahnuté do jej súkromného života, keďže bola nútená podrobiť sa zásadnej zmene svojho dovtedajšieho spôsobu života. Bola obmedzená vo vykonávaní práce a dosahovaní príjmu či životných cieľov, obmedzená bola v komunikácií s okolitým svetom, odlúčená od rodiny, bez možnosti nadväzovania nových známostí, bez možnosti akéhokoľvek spoločenského kontaktu, spoločenského či kultúrneho vyžitia. Bola nútená podriaďiť sa striktnému väzenskému režimu, nepochybne úplne odlišnému od režimu jednotlivca na slobode. Počas pobytu vo väzbe bola vystavená stresu, úzkosti a frustrácii. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti, vychádzajúc zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že väzba predstavuje vždy zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho súkromný život, mal súd za dôvodné priznať žalobkyni minimálnu zákonnú náhradu nemajetkovej ujmy súvisiacu s nezákonným rozhodnutím o väzbe podľa § 17 ods. 4 v spojení s § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. tak, ako si túto náhradu aj žalobkyňa v minimálnom rozsahu aj uplatnila. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok 2008 bola v sume 723,03 eur (z toho 1/30-ina predstavuje sumu 24,10 eur) a za kalendárny rok 2009 v sume 744,50 eur (z toho 1/30-ina predstavuje sumu 24,82 eur). Žalobkyňa bola v roku 2009 vo väzbe od 08.11.2009 do 31.12.2009, tj. 54 dní, za čo jej patrí náhrada nemajetkovej ujmy v sume 1.301,40 eur. V roku 2010 bola žalobkyňa vo väzbe od 01.01.2010 do 26.04.2010, tj. 116 dní, za čo jej patrí náhrada nemajetkovej ujmy v sume 2.876,80 eur (ako bolo uplatnené). Spolu tak ide o sumu tak, ako bola uplatnená vo výške 4.178,20 eur, na zaplatenie ktorej zaviazal súd žalovaného. Z tejto náhrady nemajetkovej ujmy si žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania 8% ročne od 13.10.2016 do zaplatenia (po čiastočnom späťvzťatí žaloby si neuplatňovala úroky z omeškania len zo sumy 300.000,- eur, ale z ostatných čiastkových nárokov úroky z omeškania žiadala priznať). Podľa názoru súdu však nie je možné z náhrady nemajetkovej ujmy priznať úroky z omeškania, pretože povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a preto až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (k tomu zhodne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp.zn. 1 Co 15/97, ktorý bol uverejnený Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod por.č. 45/2000, ale aj novšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 14. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011). Žalovaný sa tak ešte nemohol dostať do omeškania, a preto žalobkyni ešte nemohol vzniknúť nárok na úroky z omeškania. Súd prvej inštancie tak žalobu v časti požadovaných úrokov z omeškania z tejto sumy zamietol. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie zaoberal i otázkou, či si žalobkyňa trestné stíhanie neprivedila sama. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 1Cz/6/90, publikovaného pod R 35/1991 totiž ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá, ak si vznesenie obvinenia zavinil sám a bol oslobodený spod obžaloby alebo proti nemu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný. Taktiež podľa § 8ods. 6 písm. a/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama. V tejto veci nebolo

vykonaným dokazovaním zistené, že by si žalobkyňa privodila vznesenia obvinenia alebo väzbu sama svojím konaním. Žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že nebolo preukázané, že by ako obžalovaná skutok spáchala. Žalobkyňa v trestnom konaní v plnom rozsahu spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, trestného konania sa zúčastňovala, od počiatku zotrvala na svojom tvrdení, že je v danej veci nevinná a riadne využívala aj všetky dostupné právne prostriedky svojej obrany. Ani väzbu si žalobkyňa podľa názoru súdu neprivodila sama. Dôvody väzby u žalobkyne boli dva, a to jednak väzba z obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti. V uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.04.2010, ktorý rozhodol o prepustení žalobkyne z väzby na slobodu, vo vzťahu k tomuto dôvodu väzby výslovne uviedol, že na rozdiel od sudkyne prípravného konania a senátu krajského súdu sa tento senát krajského súdu nestotožnil s tým, že by vôbec tento dôvod väzby bol u žalobkyne daný. Konštatoval, že obava, že by žalobkyňa vzhľadom na jej kriminálnu minulosť mohla pokračovať v trestnej činnosti, je nadsadená a vôbec nezodpovedá reálnemu stavu. Poukázal na to, že žalobkyňa bola odsúdená pre trestný čin v roku 1973 a 2004 a o takejto obave možno hovoriť u páchatel'ov omnoho častejšie sa dopúšťajúcich trestnej činnosti a nie u žalobkyne. Z tohto konštatovania potom nemožno vyvodit' nič iné ako len to, že tento dôvod väzby u žalobkyne podľa konajúceho senátu krajského súdu od počiatku bol hodnotený priveľmi prísne až nadsadene, a teda možno mať vážne pochybnosti či tento dôvod väzby vôbec od počiatku u žalobkyne bol daný. Tento dôvod väzby si za takéhoto hodnotenia nemohla v žiadnom prípade žalobkyňa privodiť sama. Žalobkyňa bola vzatá do väzby aj z obavy, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Súd prvej inštancie aj s odkazom na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.04.2010, ktorý rozhodol o prepustení žalobkyne z väzby na slobodu, uvádza, že ani väzbu z tohto dôvodu si neprivodila sama. Ako aj krajský súd v predmetnom uznesení uvádzal, priebeh skutku bol zadokumentovaný od počiatku aj na videonahrávke a účasť žalobkyne už aj podľa nej bola "skutočne minimálna", pričom žalobkyňa bola vzatá do väzby z tohto dôvodu za stavu, kedy sa už stýkala so spoluobvinenými aj s poškodenými niekoľko mesiacov (od júna 2009 do vzatia do väzby v novembri 2009), kedy mali možnosť sa prípadne o skutku rozprávať, a preto už vtedy bol dôvod väzby len časovo obmedzený. Z obsahu spisu pritom nevyplýva, že by žalobkyňa konala tak, že by si väzbu privodila sama svojím konaním, čo by bolo možné konštatovať napr. v prípade, že by nespôsobovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, bola na úteku, skrývala sa, alebo akýmkoľvek spôsobom sa snažila vyhnúť trestnému stíhaniu, resp. ak by po prepustení z väzby dvojím konaním žalobkyňa zadala znovu dôvod na to, aby bola do väzby vzatá opakovane.

12. Ďalším čiastkovým nárokom bola náhrada nemajetkovej ujmy ako odškodnenie útrap spojených s trestným konaním v sume 300.000,- eur (nemajetková ujma spôsobená väzbou bola uplatnená osobitne, ako už bolo vyššie uvedené). V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 01.01.2013 (čo bolo v prejednávanej veci splnené) nemožno ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. účinným od 01.01.2013 obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/262/2015 z 16.03.2016). Výška nemajetkovej ujmy preto nemôže byť nijakým spôsobom zákonom limitovaná, a preto bez ohľadu na neskôr zavedené limity je potrebné priznať za splnenia ostatných predpokladov takú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bude v konkrétnom prípade predstavovať spravodlivé zadost'učinenie. Predpokladom jej priznania je to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'učinením. Súd prvej inštancie mal za to, že v prejednávanej veci tento predpoklad bol naplnený a je namieste priznať žalobkyňi i primeranú náhradu nemajetkovej ujmy. V prejednávanej veci išlo o trestné stíhanie za dva zločiny (pozbaavenie osobnej slobody a vydieranie), navyše spáchané závažnejším spôsobom konania, žalobkyňi hrozil vysoký trest odňatia slobody, pričom v konaní bola oslobodená preto, že sa nepreukázalo, že čin spáchala. Celkové trestné konanie trvalo od novembra 2009 do apríla 2014, tj. 4,5 roka, teda na žalobkyňu vplýval tento proces dlhú dobu niekoľkých rokov. Žalobkyňa počas tohto obdobia neprispela k takémuto trvaniu trestného stíhania neospravedlivenými absenciami na úkonoch trestného konania, s orgánmi činnými v trestnom konaní i so súdom spolupracovala, vykonávala riadne úkony spojené so svojou obhajobou. Išlo o rozsiahle trestné konanie, kde bolo množstvo úkonov, neskôr hlavných pojednávaní, vykonávalo sa množstvo dôkazov (čomu svedčí aj rozsiahlosť pripojeného trestného spisu). Vzhľadom na závažnosť skutkov, ktoré sa žalobkyňi kládli za vinu a prísnosť trestu, ktorý jej hrozil, vzhľadom na dĺžku samotného konania, ale aj vzhľadom na jej aktívny prístup v trestnom konaní, podľa súdu je potrebné mať za to, že význam vedeného trestného konania na žalobkyňu nemohol byť zanedbateľný, práve naopak, predstavoval

objektívne nepochybne pre každého iného človeka, ktorý by sa ocitol v "koži" žalobkyne výrazne negatívny element v jej živote, s ktorým musela niekoľko rokov žiť a aj svoj dovtedajší režim tomuto súdnemu konaniu nepochybne podriaďiť. Trestné konanie na žalobkyňu intenzívne a dlhodobo vplývalo, tak, ako by negatívne vplývalo na život a fungovanie každého jednotlivca v rovnakej situácii. To, že je vedenie trestného stíhania voči komukoľvek stresujúca situácia s nepriaznivým dopadom i na psychiku človeka, je nepochybným faktom. Samotné oslobodenie spod obžaloby a v tomto konaní konštatovanie, že došlo k nezákonným rozhodnutiam, preto podľa názoru súdu nemôže byť dostatočnou morálnou satisfakciou pre žalobkyňu, ktorá by v celom rozsahu bola spôsobilá napraviť ujmu, ktorá žalobkyňi už vznikla. Samotné konštatovanie porušenia práva podľa názoru súdu môže byť postačujúce tam, kde ide o trestné stíhanie akceptovateľného trvania, pre menej závažný skutok, pre osobu, ktorá prípadne sťažuje trestné konanie, resp. je v trestnom konaní pasívna, alebo ho svojím prístupom marí, kde nehrozí vysoký trest odňatia slobody. O takýto prípad sa v danej veci vôbec nejedná a s prihliadnutím na tieto kritériá bol súd prvej inštancie toho názoru, že z hľadiska všeobecnej spravodlivosti by sa skutočne mala dostať žalobkyňi satisfakcia aj vo forme primeranej náhrady nemajetkovej ujmy. Ak žalovaný namietal, že priznanie nemajetkovej ujmy v tomto konaní by bolo v rozpore s dobrými mravmi, tak s týmto argumentom sa súd prvej inštancie nestotožnil. Ani skutočnosť, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby pre zmenu výpovede kľúčového svedka v konaní pred súdom podľa názoru súdu nie je dôvodom, aby ujma žalobkyňi vzniknutá v nemajetkovej sfére nemala byť nahradená. V konečnom dôsledku negatívny dopad trestného stíhania na jednotlivca nezmierňuje samotná príčina toho, prečo bol spod obžaloby oslobodený. Žalobkyňa trpela úkony trestného stíhania 4,5 roka a negatívny dopad tohto procesu nemožno bagatelizovať preto, že dôvodom oslobodenia spod obžaloby je "len" to, že kľúčový svedok, ktorý ju usvedčoval, sa neskôr ukázal ako osoba nespoľahlivá či osoba, ktorá "klamala" (za čo bola aj odsúdená). Negatíva spojené s trestným stíhaním a jeho prežívanie nie sú na uvedenej skutočnosti závislé. Okrem toho sa žiada dodať, že dôvod oslobodenia spod obžaloby nepochybne nespočíval len v tom, že jeden dôkaz v konaní pred súdom neobstál, ale i v tom, že ani na základe ostatných prokurátorom produkovaných dôkazov sa nemohla bez rozumných pochybností dovodiť vina žalobkyne, keď ani z predloženej nahrávky, ako bolo konštatované v rozsudku, nebolo možné zistiť taký skutok žalobkyne, ktorý by sa dal podradiť pod akúkoľvek skutkovú podstatu trestného činu v Trestnom zákone. Žalobkyňa bola dlhé roky stíhaná, pritom aj v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.4.2014 sa uvádza, že aj z videozáznamu vyplýva, že žalobkyňa nič netušiac bola privolaná na miesto činu, aby si vypočula priznanie poškodeného, a aj z jej reakcie skutočne vyplýva v súlade s jej výpoveďou aj výpoveďou ostatných spoluobžalovaných, ako keby ostala v šoku a nebol dôvod neveriť, že práve na jej zásah prišlo k oslobodeniu poškodeného a zavolaniu polície. Aj uznesenie Krajského súdu v Trenčíne konštatuje pri hodnotení trvania dôvodov väzby, že účasť žalobkyne na skutku je "skutočne minimálna". Vychádzajúc z takéhoto záveru odvolacieho súdu sa potom javí ešte ako o to naliehavejšie odškodniť ujmu žalobkyne spôsobenú trestným stíhaním, ktorá sa ocitla na mieste činu "nič netušiac", ktorá sama poškodenému pomohla a zavolala políciu, napriek takýmto zisteniam bola zo spáchania trestného činu obvinená, dlhodobo trestne stíhaná, ona sama nedala príčinu trestného stíhania, napriek tomu sa ho musela podrobiť. Neodškodnenie ujmy za takýchto individuálnych okolností by sa súdu javilo ako v rozpore s elementárnou zásadou slušnosti a spravodlivosti. Otázkou je teda ešte to, v akej výške bude náhrada nemajetkovej ujmy primeraná. Súd prvej inštancie pritom zohľadnil viaceré kritériá, pričom zobral do úvahy povahu trestnej činnosti, ktorá bola žalobkyňi kladená za vinu, ktorá bola skutočne závažná a hrozil jej vysoký trest. Nepochybne i v dôsledku toho bola žalobkyňa vystavená stresujúcemu obdobiu života, pretože platí, že čím závažnejšia trestná činnosť a čím vyšší trest hrozí, tým negatívnejšie obvinený prežíva trestné stíhanie. Žalobkyňa čelila obvineniu z dvoch vážnych zločinov, čo sa nepochybne prejavilo aj v tom, že bola zo strany spoločnosti vystavená vyššiemu odsúdeniu, než keby sa jednalo o menej závažný skutok a čo zaujalo pozornosť väčšej masy ľudí a to aj médií, čo sa nakoniec aj potvrdilo výpoveďami svedkov, ktorí zhodne uvádzali, že sa o tomto stíhaní verejne diskutovalo v Trenčíne a okolí, dokonca svedok N. bol svedkom debaty o tomto stíhaní aj v Bratislave. Trestné stíhanie bolo prezentované v médiách, informácie sa ocitli aj na internete, a teda mali širší dosah, čo umožnilo širokému okruhu osôb dozvedieť sa o trestnom stíhaní a o tom, že stíhanou je o.i. aj žalobkyňa, čo tiež prispelo k možnosti hodnotenia žalobkyne a jej konania zo strany viacerých, aj úplne cudzích osôb. Odsúdenie žalobkyne v očiach verejnosti potvrdila aj svedkyňa G., ktorá uviedla, že spoločnosť, pre ktorú pracovala, prerušila vzťahy so žalobkyňou, pretože bolo v rozpore s politikou komplexu stretávať sa s trestne stíhanými osobami a tiež určitú vyššiu mieru odsúdenia prezentovala aj svedkyňa T., ktorá potvrdila, že v kruhu jej priateľov - právnikov zazneli názory, že by ona ako notárka nemala mať takých klientov, ako je žalobkyňa stíhaná za takú trestnú činnosť. I bez toho, aby bola skutočne vyriešená vina žalobkyne, verejnosť, ale i známi ju odsúdili, na čo mala

dopad aj miera závažnosti skutkov, s ktorými bola spájaná a negatívne sa stíhanie dotklo cti žalobkyne. Trestné stíhanie žalobkyne vzhľadom na už vyššie uvedené preto podľa súdu zasiahlo aj do jej cti a dobrej povesti. Tiež je treba zohľadniť to, že v osobe žalobkyne nemožno vidieť osobu recidivistu, ale osobu síce dvakrát dávnejšie súdne trestanú, avšak pre oba skutky sa na ňu hľadá, akoby nebola odsúdená, pričom vnímanie žalobkyne v očiach verejnosti celkom zrejme tieto dva dávne skutky nemohli výrazne negatívne ovplyvniť. O to väčšmi možno hovoriť o zásahu do cti žalobkyne. Svedkovia sa vyjadrovali o žalobkyňu, ako o osobe, ktorá rada a veľa pomáhala ľuďom (aj s uvedením konkrétnych prípadov pomocí v čase pred skutkom), vnímali ju ako profesorku, učiteľku, na ktorú radi spomínajú, viacerí svedkovia opísali žalobkyňu ako osobu, ktorá "keď môže, pomôže", a teda to nasvedčuje o dobrej povesti a celkovej obľúbenosti žalobkyne medzi ľuďmi. Tiež súd prvej inštancie zohľadnil aj dĺžku trvania trestného konania, pretože čím dlhšie je konanie vedené, tým viac rastie podľa názoru súdu aj intenzita zásahu, pričom žalobkyňa bola dlhú dobu v neistote, ako to s ňou nakoniec dopadne, čo nepochybne tiež prispelo k prehĺbeniu frustrácie na jej strane. Žalobkyňa bola v čase stíhania osoba v produktívnom veku, ako sa zhodli všetci svedkovia, veľmi aktívna, priama a podnikavá žena, spoločenská a žoviálna osoba, ktorá sa rada stretávala s ľuďmi, komunikovala a ľuďom pomáhala, takto ju opisovali nezávisle na sebe všetci svedkovia - priatelia, rodina aj obchodní partneri. Všetci tiež (hlavne však matka žalobkyne, jej syn, svedok D., T. či D.) uvádzali, že v dôsledku trestného stíhania sa žalobkyňa veľmi zmenila, je bojzlivá, vyhýba sa ľuďom, nechodí do spoločnosti, je ustráchaná a podozrievavá, radšej trávi čas so zvieratami ako s ľuďmi. Takto ju po trestnom konaní vnímali všetci svedkovia, ktorí ju dlhodobo poznajú, a teda nepochybne značne negatívne zasiahlo trestné stíhanie aj do jej najnútornejšej podstaty, ktorá sa zmenila a zo spoločenského, priameho a suverénneho človeka sa stal uzavretý samotár, resp. osoba, ktorá už nemá toľko záujmov a elánu ako predtým. Uvedené tiež svedčí najmä o tom, že prežívanie trestného stíhania nebolo bez negatívnych následkov a poznačilo žalobkyňu tiež aj na jej charakterových črtách. Negatívne prežívanie stíhania potvrdil aj syn žalobkyne, ktorý uviedol, že žalobkyňa veľa plakala a hovorila, že už nevládze, čo svedčí o neľahkom zvládaní tejto záťažovej situácie. Žalobkyňa v čase trestného stíhania nebola nečinná, ale podnikala, prevádzkovala Penzión In, v dôsledku čoho bola v pravidelnom kontakte s inými a poznalo ju veľa ľudí, čo dávalo široký priestor na debatu o stíhaní žalobkyne a na hodnotenie tohto jej konania u mnohých ľudí v jej okolí. Žalobkyňa uvádzala, že jej trestné stíhanie poznačilo aj povest' tohto penziónu, čím sama trpí. Nepochybne je možné a aj pravdepodobné, že si žalobkyňu mnohí spájali so skutkom, ktorí nespáchala a mohlo ju to v očiach mnohých ako prevádzkarku penziónu diskreditovať, mnoho ľudí si určite stíhanie žalobkyne spája s penziónom, ktorého bola vedúcou či tvárou. Na druhej strane ale treba uviesť, že v neprospech tohto tvrdeného zásahu hovorí nepochybný fakt, a síce, že trestný čin obmedzenia osobnej slobody a vydieranie sa skutočne stal v objekte, kde sídli aj penzión, akurát, že bol spáchaný inými osobami a nie žalobkyňou. Teda spájanie si skutku s daným objektom v očiach verejnosti nie je preto tak absurdné, ako to opisovala žalobkyňa, keďže areál penziónu In je ako "miesto činu" aj súčasťou opisu skutku, za ktorý boli aj právoplatne odsúdení spoluobčalovaní žalobkyne, vrátane jej syna. Preto tvrdiť, že zhoršenie kreditu penziónu, ktorý bol prakticky obživou žalobkyne, je výlučne zapríčinený jej nezákonným trestným stíhaním, nie je podľa názoru súdu namieste, pretože tento negatívny dôsledok môže byť a nepochybne i je ovplyvnený tým, že v danom objekte skutočne spáchali predmetný trestný čin iné osoby. V tejto súvislosti je tiež potrebné v tomto konaní posudzovať iba zásah a intenzitu zásahu spôsobenej žalobkyňu ako osobe a nie zásahu, ktorý bol spôsobený penziónu na jeho dobrej povesti. Žalobkyňa sa naďalej venuje prevádzke penziónu, uviedla, že tento stále funguje a v ňom vypomáha, no snaží sa ho predať, nie je tak osobou, ktorá by ostala po trestnom stíhaní úplne bez možnosti pracovného uplatnenia. Posúdiac ostatné vplyvy, súd konštatuje, že nebolo zistené, že by v súkromnej sfére medzi členmi najbližšej rodiny v dôsledku trestného stíhania žalobkyne došlo k naštrbeniu, alebo rozpadu inak dobrých vzťahov, čo vyplynulo aj z výpovede matky a syna žalobkyne, rodina naďalej drží pokope, pomáha sa a trávi spolu čas. Ak aj došlo po trestnom konaní k rozpadu partnerského vzťahu s C. G., toto podľa názoru súdu nemožno dávať výlučne do súvisu so stíhaním žalobkyne, keď žalobkyňa uviedla, že aj jej partner bol spoluobvinený a následne aj právoplatne odsúdený, v dôsledku čoho začala panovať medzi nimi nedôvera, a teda skôr ako stíhanie žalobkyne za rozpadom vzťahu možno hľadať právoplatné odsúdenie partnera. V súkromnej sfére - medzi priateľmi či obchodnými spolupracovníkmi nepochybne došlo k naštrbeniu dôvery k žalobkyňu, keď viacerí svedkovia uvádzali, že po prvotnom šoku zapochybovali, či skutočne žalobkyňa nespáchala trestný čin, avšak väčšina z nich (D., D., N., E.) si zachovala aj po trestnom stíhaní dobré vzťahy so žalobkyňou a naďalej jej dôverujú, navštevujú sa, i keď vnímajú, že sa žalobkyňa ako osoba povahovo zmenila. Nebolo preukázané, že by trestné stíhanie bolo spúšťačom chorôb opisovaných žalobkyňou, alebo že by stíhanie už skôr prítomné zdravotné problémy zhoršila, či už žalobkyňa dávala do súvisu s konaním rednutie kostí,

aspergilózu, alebo psychické poruchy. Žalobkyňa sa nikdy na psychiatrii neliečila a ani nelieči, ako sama uviedla, čo vyplýva aj zo správy C.. T. z X.X.XXXX. Zhoršenie alebo pridruženie zdravotných problémov v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním nebolo preukázané, pričom treba konštatovať, že nemožno vylúčiť, že tieto môžu súvisieť aj s inými chorobnými stavmi žalobkyne, keď táto potvrdila, že mala už skôr dva nádory na štítnej žľaze a pred trestným stíhaním bola v ohnisku požiaru (to v súvislosti s tvrdenou pľúcnou diagnózou). Možno ale zohľadniť, že každé trestné stíhanie objektívne u každého je psychickou záťažou pre jednotlivca, spôsobuje stres, pocity frustrácie, neistoty či strachu, pričom už len samotnú prítomnosť takýchto stavov, aj bez diagnostikovania psychickej poruchy, je nutné zohľadniť, aj keď, prirodzene nie v takej miere, ako keby skutočne v dôsledku trestného stíhania bola prítomná psychiatrická diagnóza. Tiež treba vziať zreteľ na to pri posudzovaní negatívnych vplyvov na psychiku žalobkyne, že časť negatívnych pocitov nepochybne má na svedomí aj trestné stíhanie jej syna C., ktorý bol nakoniec aj právoplatne odsúdený, čo potvrdila aj matka svedkyne, keď uviedla, že sa žalobkyňa veľmi trápila a prežívala muky z toho, čo C. vykonal. Nemožno teda celú ťarchu negatívnych dopadov na psychiku žalobkyne pripisovať výlučne len jej nezákonnému trestnému stíhaniu. Čo sa týka dopadov na rodinný život žalobkyne, treba uviesť, že v čase vedenia trestného stíhania bola žalobkyňa matkou dvoch dospelých sebestačných synov, jeden z nich žil v tom čase v Nemecku, a preto nepochybne zasiahlo stíhanie do vzťahov medzi matkou a deťmi, avšak nie tak, ako by to bolo v prípade vzťahu s maloletými deťmi, ktoré by si prítomnosť a podporu matky vyžadovali nepochybne viac. Vychádzajúc tak z vyššie uvedených úvah a zistení, posúdiac tak komplexne intenzitu zásahov do súkromnej sféry žalobkyne, súd prvej inštancie konštatoval, že nemajetková ujma uplatnená žalobkyňou je úplne primeraná, keď táto dokonca mnohonásobne prevyšuje nemajetkovú ujmu priznávanú pri úmrtiach najbližších rodinných príslušníkov (vrátane úmrtia rodičov maloletých detí, alebo úmrtia maloletých detí) a ani s prihliadnutím na zistené následky vedeného trestného stíhania uplatnená výška nemajetkovej ujmy nemôže obstať. Nemajetková ujma nemôže byť nástrojom obohatenia sa, ale spravodlivým, rozumným a primeraným odškodnením následkov a toto platí tak v rovine medzi fyzickými osobami navzájom, ale aj vo vzťahu k štátu. Súd dospel s prihliadnutím na vyššie uvedené zistenia k záveru, že v prejednávanej veci je primeranou nemajetkovou ujmovou za samotné vedenie trestného konania (vznesenie obvinenia, vedenie trestného stíhania a následné oslobodenia spod obžaloby) suma 9.000,- eur. Súd pritom zobral na zreteľ to, že samotná náhrada za väzbu bola odškodnená samostatne, keďže bol aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za ňu uplatnený samostatne, a preto do náhrady nemajetkovej ujmy v sume 9.000,- eur už náhrada za väzbu premietnutá nie je. Súd zohľadnil vyššie opísané konkrétne okolnosti prípadu - závažnú povahu trestného činu, ktorá sa dávala žalobkyňi za vinu a dlhotrvajúce náročné trestné konanie, ktorého početné úkony musela žalobkyňa trpieť. Tiež vzal do úvahy vplyv konania na vnútro a psychiku žalobkyne a zmeny, ktoré boli na jej osobnosti výrazne badateľné po trestnom konaní, zásah do jej cti a povesti v očiach spoločnosti vzhľadom na širokú vedomosť verejnosti (v danom regióne aj mimo neho) o tom, že je žalobkyňa trestne stíhaná. Nad druhej strane nepriznanie požadovanej výšky nemajetkovej ujmy odôvodňoval fakt, že nedošlo v dôsledku trestného stíhania žalobkyne k rozpadu rodinných či partnerských väzieb žalobkyne, ani opisované problémy vo fyzickom zdraví, ktoré žalobkyňa pripisovala trestnému stíhaniu neboli preukázané. Tiež vzal do úvahy fakt, že negatívne pocity po trestnom konaní, ako bolo zistené, boli prežívané nielen z dôvodu toho, že sama žalobkyňa bola vystavená trestnému konaniu, ale aj z dôvodu prežívania odsúdenia jej syna v totožnom trestnom konaní. Nebolo tiež úplne zmarená možnosť pracovného uplatnenia žalobkyne. Nebolo tiež možné zobrať do úvahy žalobkyňou pripisované zníženie kreditu penziónu, ktorý prevádzkovala, výlučne v súvislosti s jej trestným stíhaním, a to najmä s prihliadnutím na to, že bolo zistené, že trestné činy, za ktoré boli ostatní spoluobčalovaní (aj zamestnanci penziónu) právoplatne odsúdení, sa skutočne odohrali v objekte, v areáli penziónu, a teda je penzión v očiach verejnosti opodstatnene vnímaný ako miesto činu. S poukazom na uvedené zistenia sa suma 9.000,- eur javí ako primeraná a spravodlivá náhrada za ujmu spôsobenú osobe žalobkyňi vedením trestného stíhania, ktoré musela strpieť, čo spolu s náhradou za väzbu predstavuje spravodlivé a primerané zadostučinenie. Súd prvej inštancie tiež poukázal príkladom na iné porovnateľné prípady a výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré sa tiež pohybujú rádovo v sumách (nepočítajúc náhradu za väzbu) cca okolo 10.000,- eur. Tak napríklad rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn.7Co/325/2012 z 15.1.2013 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za takmer roku trvajúcu väzbu a viac než 3 roky trvajúce trestné konanie, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby v sume spolu 13.000,- eur, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/433/2015 z 23.8.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 6.000,- eur, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16 Co 63/2016 z 20.10.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 4.800,- eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 5 Cdo 4/2018

bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 11.063,- eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 3Cdo/156/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v sume 10.000,- eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 8Cdo/177/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 8.500,- eur. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe v tejto časti čo do sumy 9.000,- eur vyhovel a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

13. Súd prvej inštancie nevykonal v konaní iné dôkazy, a to síce už skôr žalobkyňou navrhnuté (č.l. 172) znalecké dokazovanie týkajúce sa nárokov v časti A/ znalecké dokazovanie znalcom z odboru ekonomika (úverové splátky + strata na hospodárskom výsledku), nakoľko nebol daný ani len základ týchto nárokov a tak vykonanie dokazovania čo do výšky škody bolo nehospodárne. Rovnako tak nevyočul svedkov vo vzťahu k uplatnenej škode titulom uhradených splátok úveru, a to z rovnakého dôvodu, pretože nebol daný základ nároku a výsluch svedkov k tejto okolnosti by i tak nič na tomto závere nezmenil. Vypočul všetkých svedkov žalobkyňou navrhnutých na preukázanie dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, teda tých, na výsluchu ktorých žalobkyňa trvala, keď na výsluchu zvyšných svedkov výslovne ďalej netrvala, ako to uviedla na pojednávaní dňa 26.7.2018. Nevykonal dokazovanie ani prečítaním žalobkyňou predloženej záverečnej reči z trestného konania v písomnej podobe, ktorá bola i súčasťou trestného spisu, ktorá záverečná reč predstavuje zhodnotenie trestného konania, vedenia procesu a vykonaných dôkazov pre účely trestného konania. Súd prvej inštancie uvádza, že na poslednom pojednávaní právny zástupca žalobkyne ani nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, a teda ani sám netrval na vykonaní vyššie uvedených dôkazov. Osobitne súd prvej inštancie zdôraznil, že nevykonal ani znalecké dokazovanie navrhované na poslednom pojednávaní žalobkyňou znalcom z odvetvia zdravotníctvo a farmácia, na preukázanie dopadov trestného konania a pobytu vo väzbe na zdravie žalobkyne. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd tento dôkazný návrh vyhodnotil ako nepodaný včas a uplatnil tak sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 ods. 2 CSP, podľa ktorého na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Návrh na vykonanie tohto znaleckého dokazovania žalobkyňa predniesla už v konaní skôr, pretože sa jej nepodarilo zabezpečiť súkromný znalecký posudok, súd ju poučil o jej povinnosti znášať náklady naň, k čomu žalobkyňa uviedla, že si je toho vedomá. Súd preto pojednávanie z 26.07.2018 odročil za účelom nariadenia znaleckého dokazovania. Uznesením zo dňa 04.07.2019 súd aj nariadil znalecké dokazovanie za účelom preukázania pre konanie podstatných skutočností, s tým, že žalobkyňu súčasne zaviazal na zloženie preddavku v sume 2.500,- eur. Výšku preddavku súd pritom vopred odkonzultoval so znaleckým ústavom, ktorý bol po konzultácii zvolený aj preto, že sa vyžadovalo interdisciplinárne posúdenie zdravotného stavu, ktoré bolo možné zabezpečiť len ústavom, keďže tvrdené zhoršenia zdravotného stavu, ktoré malo byť podľa žalobkyne v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním spadalo do odvetví viacerých znalcov - lekárov. Výška preddavku tak nebola svojvoľná, ale vychádzala z reálneho odhadu nákladov spojených s dokazovaním, ktoré boli odhadnuté znaleckým ústavom od 1.700 až 2.800 eur s DPH. Žalobkyňa v určenej lehote preddavok nezložila ani súd neinformovala o dôvode, ktorý by jej bránil preddavok zložiť, nepožiadala ani o oslobodenie od poplatkov, ani o splátky preddavku, zostala nečinná. Súd vyzval nad rámec svojich povinností žalobkyňu výzvou zo dňa 25.09.2019, aby v dodatočnej lehote zložila preddavok, pričom súd ju opakovane poučil o tom, že inak dôkaz vykonaný nebude (§ 253 ods. 3 CSP). Ani na túto výzvu žalobkyňa nijako nereagovala, na čo súd uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania zrušil, znalecké dokazovanie nevykonal a nariadil pojednávanie. Žalobkyňa nijakým spôsobom súdu neoznámila dôvody svojho nekonania ani prípadne nepredložila súkromný znalecký posudok, ani nijak inak nevyvinula snahu o to, aby bolo možné znalecky jej zdravotný stav preskúmať. Až na pojednávaní dňa 21.01.2020 navrhovala, aby súd ešte pripustil spracovanie súkromného znaleckého posudku znalcom z odboru zdravotníctvo, ktorý však ešte nebol v žiadnom štádiu rozpracovanosti, keďže si žalobkyňa len zisťovala možnosti jeho spracovania. Súd prvej inštancie však takýto dôkaz vzhľadom na okolnosti, ktoré mu predchádzali, už nepripustil, nakoľko mal za to, že takýto návrh nebol podaný včas. Žalobkyne skutočne nič nebránilo nechať si spracovať súkromný znalecký posudok už aj skôr, najneskôr vtedy, keď sa dozvedela, aké sú náklady na znalecké dokazovanie nariadené súdom, časový priestor bol dostatočný a sama žalobkyňa znalecké dokazovanie, ktoré mal v úmysle nariadiť súd, zmarila a následne žiadala ďalší časový priestor na zhojenie tejto svojej pasivity. Právny zástupca nepredniesol na poslednom pojednávaní ani žiaden ospravedlniteľný argument, ktorý by odôvodnil takéto oneskorené prednášanie návrhu na znalecké dokazovanie, keď len uviedol, že došlo k nedopatreniu na ich strane, čakali na to, ako dopadne súdom nariadené znalecké

dokazovanie a až potom, čo súd znalecké dokazovanie nevykonal, oslovil znalca, ktorý by bol ochotný posudok spracovať asi v lehote 6 týždňov. Treba však dodať, že aj od zrušenia znaleckého dokazovania (uznesením z 20.11.2020) do termínu pojednávania (21.01.2020) bol dostatočný časový priestor na to, aby súkromný posudok, ak oň skutočne žalobkyňa mala záujem, bol minimálne rozpracovaný, ak už aj nie spracovaný. Súd prvej inštancie preto už nedal žalobkyni ďalší časový priestor na predloženie posudku, nakoľko žalobkyňa zmarila spracovanie posudku na základe zadania súdu a tiež mala šancu nechať si spracovať znalecký posudok už skôr. Ak by súd prvej inštancie umožnil žalobkyni postup, ktorý navrhovala, vyžadovalo by si to odročenie pojednávania, čo je v zmysle § 153 ods. 2 CSP práve dôvod na uplatnenie sudcovskej koncentrácie, a to za stavu, ak iný dôvod pre odročenie pojednávania v konaní už nebol a nič nebránilo, aby súd už na pojednávaní dokazovanie ukončil, ako to aj urobil.

14. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP. Čo sa týka nároku na náhradu škody (nie nemajetkovej ujmy), náhrada škody bola v konaní uplatnená v sume 54.063,37 eur (uplatnené v žalobe pod A/ skutočná škoda) + 5.271,54 eur (uplatnené v žalobe pod D/ náhrada trov obhajoby), teda v sume 59.334,91 eur. Súd prvej inštancie však žalobkyni priznal len sumu 4.000,- eur, čo predstavuje z celku úspech žalobkyne v rozsahu 6,74%. Žalovaný bol úspešný vo zvyšku, teda v rozsahu 93,26%, jeho čistý úspech (úspech - neúspech) predstavuje 86,52%, a teda má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnejšej žalobkyni v tomto rozsahu, ktorý mu súd priznal. Čo do posúdenia úspechu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola uplatnená za väzby v sume 4.178,20 eur a za trestné stíhanie v sume 300.000,- eur, súd prvej inštancie konštatoval, že čo základu tieto nároku boli dôvodné oba, čo do výšky však úspech žalobkyne bol len čiastočný (v súčte požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy len v menšej časti). Posúdenie výšky plnenia tu však (na rozdiel od náhrady škody) závisela výlučne na úvahe súdu. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn. 10Co/191/2017. Aj Ústavný súd SR v rozhodnutí zo dňa 8. februára 2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017 konštatoval, že ani nová právna úprava podľa CSP nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa úpravy v OSP, teda tak, ako to už súd načrtol vyššie (v OSP na to dopadalo ustanovenie § 142 ods. 3). Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pre účely trov tejto časti konania bola žalobkyňa plne úspešná (keďže základ bol dôvodný), a teda jej patrí proti žalovanému plná náhrada trov tejto časti podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nárok na plnú náhradu trov konania sa v tejto časti ale potom prizná iba z prisúdenej sumy, čo súd aj vyjadril v rozsudku. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP. Okrem toho ostal v konaní neuspokojený nárok svedka G. T. na svedočné, ktoré nebolo v konaní kryté predškodami. Výsluch svedka bol navrhnutý a vykonaný na preukázanie dôvodnosti a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy (výsluch sa netýkal časti o náhradu škody), vo vzťahu ku ktorej časti súd v predošlom odseku konštatoval, že žalobkyňa bola plne úspešná. Tento nárok tak musí uspokojiť žalovaný, a to v rozsahu svojho neúspechu v tejto časti, teda v rozsahu 100%. O výške svedočného bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti rozsudku.

15. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4 000,- eur s úrokom z omeškania; ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13 178,20 eur; ktorým súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %; ktorým zaviazal žalovaného uhradiť nárok na svedočné v rozsahu 100 %, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, deklaroval odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. rozsudok zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní sa žalovaný označoval ako žalovaný 2/ (Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky / ďalej v texte aj „generálna prokuratúra“, „Generálna prokuratúra SR“ alebo „GP SR“/),

ako žalovaného 1/ označoval Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej v texte aj „Ministerstvo spravodlivosti SR“, „MS SR“). Uviedol, že žalobkyňa sa domáha náhrady škody na základe zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012. Aj podľa názoru žalobkyne v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona vo veci náhrady škody koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V prerokovanej veci boli oprávnené konať v mene štátu dva orgány, a to Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálna prokuratúra SR. Pre prípad takejto konkurencie oprávnení ustanovuje § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z., že v mene štátu koná orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a/ až l/ u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku. Návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podala žalobkyňa na Ministerstvo spravodlivosti SR, ale aj na Generálnu prokuratúru SR. Generálna prokuratúra SR však návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu nepríslušnosti postúpila Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré prerokovalo žiadosť dňa 19.09.2016, teda vo veci začalo konať ako prvé. Orgánom konajúcim za štát sa tak stalo práve Ministerstvo spravodlivosti SR. Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/194/2010, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/987/2015. Súd prvej inštancie teda podľa jeho názoru určil nesprávny orgán oprávnený konať za štát, pretože mal konať s Ministerstvom spravodlivosti SR. Zastával názor, že orgány činné v trestnom konaní konali v predmetnej veci v súlade so zákonom. Všetky procesné úkony prokurátorky GP SR nadväzovali na skutočnosť, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru vyšetrovania Bratislava ČVS: PPZ-152/BOK-B1 -2009 zo dňa 08.11.2009, bolo podľa § 206 ods. 1 TP okrem iných osôb vznesené obvinenie aj žalobkyne pre skutok v bode 1, právne posúdený ako zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1,2 písm. c/ TZ s poukazom na § 138 písm. c/, d/ TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/ TZ. Dňa 10.11.2009 podala prokurátorka GP SR na Okresný súd Trenčín návrh na vzatie obvinených do väzby, vrátane obvinenej žalobkyne. Okresný súd Trenčín obžalobu prokurátorky GP SR predbežne prejednal na verejnom zasadnutí 09.07.2010, kde preskúmal obžalobu a zákonnosť dôkazového materiálu a určil termín hlavného pojednávania. Obvinená žalobkyňa nenamietala zákonnosť obžaloby ani popis skutkov. Súd po vykonaní dokazovania dňa 20.11.2013 vyhlásil rozsudok sp.zn. 2T/57/2010, ktorým boli dvaja obžalovaní uznaní za vinných a obžalovaná žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala obžalovaná. Okresný súd Trenčín v odôvodnení rozsudku vo vzťahu k žalobkyne uviedol, že ju oslobodil spod obžaloby pod bodom 1, lebo jej účasť, resp. spáchanie žalovaných zločinov nebolo preukázané žiadnym iným dôkazným prostriedkom zadováženým v prípravnom konaní, okrem výpovede poškodeného O. T., ktorý však na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď oproti výpovedi z prípravného konania. O. T. bol rozsudkom Okresného súdu sp.zn. 1T/53/2011 zo dňa 15.06.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 3To/77/2011 odsúdený pre prečin krivej výpovede. Vzhľadom na uvedené je potrebné uviesť, že žalobkyňa bola síce v trestnom konaní úspešná, ale žiadne z vydaných rozhodnutí nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom. Extenzívny výkladom zákona č. 214/2003 Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ale uvedený záver nemôže byť prijatý absolútne bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného /obžalovaného bez posúdenia zohľadnenia osobitosti trestného prípadu. Skutočnosť, že žalobkyňa bola spod obžaloby právoplatne oslobodená, neznamená automaticky, že celé konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo nezákonné. Naopak súd sa po oboznámení s trestným spisom domnieval, že konanie je dôvodné, čomu nasvedčuje prijatie obžaloby súdom, priebeh trestného konania, ale aj to, že ostatní obžalovaní boli uznaní vinnými zo skutku, ktorý sa im kládol za vinu a súvisel s konaním žalobkyne. Bolo iba v právomoci súdu ako vyhodnotiť procesnú situáciu najmä v dôsledku zmeny výpovede hlavného svedka. V danom prípade teda nemožno hovoriť o svojvôli orgánov činných v trestnom konaní. V tomto smere žalovaný poukázal na obsah nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. ÚS 163/2003 zo dňa 13.11. 2013, podľa ktorého vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť spáchania určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V tomto kontexte žalovaný poukázal aj na rozhodnutie ESLP vo veci Lavrečov proti Českej republike, ktorý konštatoval, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného

konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Vo svojom rozsudku ESLP konštatoval, že skutočnosť, že bol sťažovateľ v prejednávanej veci zbavený obžaloby, sama osebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré treba splniť, aby mohla byť osoba uznaná za vinnú sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré treba splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná. Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia. V prejednávanej veci boli splnené všetky zákonné predpoklady, z ktorého dôvodu neboli príslušnou prokuratúrou zrušené uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, a to ani na základe konaní o sťažnosti žalobkyne. Vydanými uzneseniami zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v Trestnom poriadku, v zmysle ktorého pre vznesenie obvinenia žalobkyne postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou. Preukazovanie viny obžalovanej je už vecou dokazovania pred súdom. S poukazom na to má žalovaný za to, že v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom boli splnené zákonné podmienky pre začatie a pre vedenie trestného konania vo vzťahu k žalobkyni. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legalizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o žalobkyňou požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy, základným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je vyhodnotenie, že samotné skonštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity však musí preukázať žalobca. Je pritom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. V danej veci žalobkyňa nepreukázala existenciu zásahu takej intenzity, ktorá by zakladala právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok na obohatenie sa. Žalobkyňa nepreukázala dostatočne, že postupom orgánov činných v trestnom konaní jej vznikli následky v súkromnom, prípadne spoločenskom živote. Priznanie nemajetkovej ujmy nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení. Priznanie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Negatívne pocity a zhoršenie psychického stavu prežívala žalobkyňa najmä v dôsledku toho, že trestne stíhaný bol aj jej syn a jej partner. Žalovaný zdôraznil skutočnosť, že skutok sa stal, bol spáchaný trestný čin, odohral sa v penzióne a za spáchanie skutku boli obžalovaní odsúdení. Išlo o syna žalobkyne a aj o životného partnera žalobkyne. Nie teda jednoznačne vyvrátené, či na zmenu správania žalobkyne nemala vplyv práve táto skutočnosť. S poukazom na uvedené je priznanie nemajetkovej ujmy v sume 9 000 eur neprimerane vysoké. Pokiaľ ide o väzbu, vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, žalovaný iba podával návrh za vzatie do väzby, ale rozhodoval súd. Vzhľadom na túto skutočnosť nie je pasívne legitimovaný v tejto časti žalobného návrhu. V súvislosti s uvedenou argumentáciou namietal aj proti priznaniu nároku na náhradu trov konania žalobkyni ako aj proti uloženiu povinnosti žalovanému uhradiť svedočné. Odvolanie smeruje aj vo vzťahu k súdom určenej lehote splatnosti peňažnej čiastky. Žiadal, aby v prípade neúspechu vo veci súd určil žalovanému dlhšiu lehotu na plnenie, a to 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Dôvodom je fakt, že vyplatenie sumy podlieha rozsiahlemu schvaľovaciemu procesu, čo si vyžaduje určitý zákonný postup, ktorý nie je možné objektívne vykonať v lehote 3 dní.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania podala včas odvolanie i žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotil obranu žalovanej strany a jednoznačne sa vysporiadal s tým, že na žalovanej strane má vystupovať GP SR. Dôsledne vyhodnotil okolnosti veci a konštatoval, že oslobodzujúci rozsudok, ktorý bol odôvodnený tým, že žalobkyňa bola oslobodená z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa predmetných trestných činov dopustila, jej jednoznačne dáva právny titul na náhradu voči GP SR. Súd konštatoval, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby je potrebné považovať za nezákonné. Vysporiadal sa s otázkou, podľa akých právnych predpisov sa má jej žaloba posudzovať, zdôraznil, že neodškodnenie ujmy za týchto individuálnych okolností by sa súdu javilo ako v rozpore s elementárnou zásadou slušnosti a spravodlivosti. Podľa jej názoru však súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil okolnosti požadovanej náhrady škody, ktorá žalobkyni vznikla vlámaním do jej rodinného domu v čase, keď bola vo výkone väzby. Súd mal k dispozícii dôkazy z trestného spisu, z ktorého je možné konštatovať, že domová prehliadka v bytových priestoroch nemala žiaden zákonný dôvod, nemohla súvisieť s vyšetrovanou trestnou činnosťou. Neexistoval zákonný dôvod otvárať trezor, vyberať z neho cenné zlaté veci, finančnú hotovosť, nebol dôvod zaisťovať kľúče od domu a od trezoru. Žalobkyňa vyzývala orgány činné v trestnom konaní, aby urobili opatrenia, ktoré

by predchádzali škode s tým, že vo väzbe je ona a jej synovia, jej nehnuteľnosť a majetok, ktorý sa v nich nachádza, je nezabezpečený. Odcudzené veci sa v trezore nachádzali, čo potvrdili príslušníci polície, prítomní na domovej prehliadke. Súd si nespĺnil svoju povinnosť a potom ako žalobkyňa a jej synov zobral do väzby, neurobil žiadne opatrenia, aby nedošlo k poškodeniu a strate majetku. Žalobkyňa dostatočne preukázala výšku a predmet škody, dostatočne preukázala príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorá vznikla vlámaním a tým, že v dôsledku jej nezákonnej väzby zostala nehnuteľnosť opustená a nezabezpečená. Ak by nebola vzatá do väzby, zdržiavala by sa v mieste svojho bydliska, a ku škode vlámaním by nebolo došlo. Súd prvej inštancie nesprávne pri svojom rozhodnutí týkajúcej sa výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z iných rozsudkov ako z podobných prípadov. Súdom citované rozsudky sa nemôžu brať do úvahy, z dôvodu, že nie je zjavné, či sa nejedná o prípady, keď výška bola obmedzená, ale hlavne každý prípad musí byť individuálne posudzovaný. Súd pri určení sumy vôbec nezohľadnil skutočnosť, že následky, ktoré utrpela, sú v podstate trvalé a iba finančná satisfakcia ich môže odškodniť. Ešte v súčasnosti sa v elektronických médiách nachádzajú pri jej mene odkazy, že bola trestne stíhaná, že bola vzatá do väzby. Jej reputácia a kredit bol neodvratiteľný poškodený. Súd ako príklad poukázal na žaloby, kde sa požaduje určuje suma za smrť alebo ťažkú ujmu na zdraví, trvalé poškodenie zdravia. Poukázala na civilné žaloby na ochranu osobnosti, kde sú žalovaní vydavateľia za nepravdivé zverejňovania údajov na niekoľko stotisícové sankcie. U žalobkyne sa musí brať do úvahy, že táto bola nezákonným rozhodnutím postihnutá, dlhodobo vo výkone väzby, že išlo o osobu staršiu, ktorá vzhľadom na svoj predchádzajúci život požívala v spoločnosti značný kredit. Súdom priznaná suma je neprimerane nízka, súd nezohľadnil všetky aspekty nezákonných rozhodnutí a postupu, ktorý musela znášať, a ktoré následky a strata jej kreditu ako aj predchádzajúceho života je pre ňu daná už po zvyšok života. Ak by žalobkyňa nebola 170 dní vo väzbe, mohla by očakávať odškodnenie za nemajetkovú ujmu vo výške 2 000 eur, čo je podľa jej názoru v rozpore so samotným konštatovaním súdu, že odškodniť žalobkyňu je zákonná a elementárna slušnosť a má na to nespochybniteľné právo.

17. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadril tak, že pokiaľ ide o námietky žalobkyne voči nepriznaniu náhrady škody v súvislosti s vlámaním do jej rodinného domu, vzťah príčiny a následku musí byť vždy priamy a bezprostredný, pričom vznik škody nemožno viazať na existenciu akejkoľvek príčiny, ktorá nastala pred jej vznikom. V súdnej veci vznik škody tvrdenej žalobkyňou nie je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pričom samotné podozrenie žalobkyne, že keby nebola vo väzbe, nedošlo by ku krádeži, pretože dom by neostal opustený, príčinnú súvislosť založiť nemôže. Subjektívne presvedčenie žalobkyne, že krádež akokoľvek bezprostredne súvisí s trestným stíhaním žalobkyňa väzbou, ostalo v rovine nepreukázaných tvrdení. Uplatnená škoda je v priamej príčinnej súvislosti s výlučne s konaním neznámeho páchatela, voči ktorému, ak sa ho podarí stotožniť a dokáže sa mu vina, si môže žalobkyňa náhradu tejto škody uplatniť. Len medzi konaním páchatela, ktorý odcudzil či poškodil majetok žalobkyne a vyčíslenou škodou je priama bezprostredná súvislosť, nie však medzi vytýkanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou spôsobenou krádežou, pričom časové súvislosti sami osebe zodpovednosť štátu založiť nemôžu. Kľúče od domu mala okrem iného aj matka žalobkyne, išlo o univerzálny kľúč, čo potvrdila pred súdom samotná svedkyňa G. T.. Vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy poukázal na argumentáciu, ktorú uviedol vo svojom odvolaní.

18. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaných odvolaní strán a ich dôvodov.

20. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobkyne a odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

21. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobkyne a odvolanie žalovaného nie sú dôvodné.

22. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Z obsahu odvolania žalobkyne vyplýva, že uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil. Žalovaný rovnako uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

27. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

28. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. Žalobkyňa sa žalobou domáhala nasledujúcich nárokov:

a/ náhrady skutočnej škody: nákladov na činnosť penziónu počas jej uväznenia, t.j. splátky úveru od novembra 2009 do apríla 2010, 6 mesiacov x 1.493,73 eur, čo je 8.962,38 eur.

Ďalej skutočnou škodou je podľa žalobkyne strata na hospodárskom výsledku penziónu za mesiace november 2009 až december 2009, čo činí 1.584,49 eur a ďalej za mesiace január 2010 až apríl 2010 vo výške 14.484,96 eur.

Ďalšiu uplatnenú náhradu škody žiadala v súvislosti s krádežou a vlámaním do jej domu, keď škoda na finančnej hotovosti bola vyčíslená na sumu 14.401,54 eur, škoda na odcudzených huteľných predmetoch bola v sume 12.180 eur a poškodením dverí, zárubní, zámkov a sklenených výplní a trezora bola spôsobená škoda v sume 2.450,- eur, teda spolu škoda spôsobená krádežou v sume 29.031,54 eur,

b/ náhrady nemajetkovej ujmy v sume 300.000,- eur,
c/ náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 08.11.2009 do 26.04.2010, tj. 170 dní. V roku 2009 bola vo väzbe 54 dní, za čo uplatňuje náhradu v sume 1.301,40 eur a v roku 2010 bola vo väzbe 116 dní, za čo uplatňuje náhradu v sume 2.876,80 eur, spolu: 4.178,20 eur,
d/ náhrady za trovy obhajoby v trestnom konaní, ktoré predstavovali sumu 5.271,14 eur, z ktorej sumy zaplatila zatiaľ 4.000,- eur a sumu 1.271,14 eur ešte musí doplatiť.

30. Súd prvej inštancie žalobkyňi vyhovel čiastočne a priznal jej náhradu škody - za trovy obhajoby v trestnom konaní - vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania, náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe vo výške 4 178,20 eur a náhradu nemajetkovej ujmy súvisiacej s trestným stíhaním žalobkyne ako takým vo výške 9 000,- eur. Vo zvyšku uplatnených nárokov, vrátane príslušenstva, žalobu zamietol.

31. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní stranami vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil dôsledným a presvedčivým spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil.

32. Námietky strán, uvedené v odvolaniach, boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnili už pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, podrobne, výstižne a správne sa s nimi vysporiadal, a nemohli privediť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli stranami tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP v napadnutej časti poukazuje.

33. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

34. Zásadná námetka žalovaného spočívala v tom, že jednak súd prvej inštancie určil nesprávny orgán, oprávnený konať za Slovenskú republiku, ktorým podľa jeho názoru nie je Generálna prokuratúra SR, ale Ministerstvo spravodlivosti SR, a jednak, že súdy v trestnej veci žalobkyne nekonštatovali akýkoľvek nezákonný aspekt prípravného konania či vo vzťahu k vznesenému obvineniu, k vzatiu do väzby alebo vo vzťahu k podaniu obžaloby. Zároveň nebolo konštatované žiadne porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní. V danej veci neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní vydané žiadne nezákonné rozhodnutia, v ich konaní neboli prítomné žiadne aspekty nezákonného postupu.

35. Odvolací súd k tejto odvolacej námetke zdôrazňuje, že štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorí škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Takýmto subjektom je orgán štátu alebo orgán spoločenskej organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu. V tomto smere odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/116/2017 zo dňa 29. januára 2018, podľa ktorého treba mať vždy na zreteli, že účinnosťou zákona č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z. došlo k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia orgánu oprávneného konať za štát vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Právna úprava obsiahnutá v § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. ako kritérium na určenie konania Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v mene štátu vo veci náhrady škody podľa tohto zákona neustanovuje, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody dochádza pritom tým, že prokurátor, nevyužívajúc svoju kompetenciu, nezruší uznesenie o vznesení obvinenia, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, ale osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu. Prokurátor pred podaním obžaloby preskúma výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania a posúdi, či dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Posúdenie tejto otázky závisí od toho, či v prípravnom konaní boli dôkazy potrebné pre meritórne rozhodnutie súdu obstarané v súlade so zákonom. Preskúma tiež, či policajt postupoval v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, osobitne s tými, ktoré zabezpečujú právo na obhajobu. Prokurátor môže vziať obžalobu späť až do začatia hlavného pojednávania. Vec sa tým vracia do prípravného konania (§ 239 ods. 1 Trestného poriadku). Potom prichádza do úvahy už len odstúpenie od obžaloby (§ 239 ods. 2 Trestného poriadku), čo nie je posudzovaný prípad.

36. Uvedené závery korešpondujú i so závermi Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS/320/2016 zo dňa 07.07.2016, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenie) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Podľa ústavného súdu pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.

37. Na veci nič nemení ani fakt, zdôraznený žalovaným, že k oslobodeniu žalobkyne spod obžaloby došlo pre nepreukázanie toho, že žalobkyňa skutok spáchala, a to predovšetkým z dôvodu, že hlavný svedok, ktorý ju zo spáchania skutku svojou výpoveďou usvedčoval, v konaní pred súdom svoju výpoveď zmenil a iné v konaní vykonané dôkazy žalobkyňu zo spáchania skutku neusvedčovali. Ako uviedol

už súd prvej inštancie, obdobnú situáciu riešil Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016, ktorý vyslovil, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, tak bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

38. V nadväznosti na uvedené, v prejednávanej veci je určujúce to, že v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovanej žalobkyne (bola spod obžaloby oslobodená), prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu. Orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2013 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., ako správne uviedol súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015, publikované Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod č.6/2016, je pritom Generálna prokuratúra SR.

39. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že trestné konanie vo vzťahu k žalobkyni prebiehalo pred účinnosťou zákona č. 412/2012 Z.z., ktorým bolo novelizované znenie zákona č. 514/2013 Z.z. čo do orgánov konajúcich v jednotlivých veciach za štát, odvolací súd uvádza, že z dikcie § 4 ods. 1 písm. b/, písm. f/ novelizovaného znenia zákona č. 514/2013 Z.z. účinného od 01.01.2013 vyplýva, že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa v prípravnom konaní a podal v trestnej veci obžalobu. Ministerstvo vnútra SR by bolo povolané konať v mene štátu len v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. V prejednávanej veci však prokurátor zamietol sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu podal. Podľa § 231 písm. a/ z.č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 len prokurátor je oprávnený podať obžalobu. Až po podaní obžaloby povinnosť rozhodovať samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním prechádza na štát. Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom oprávnený konať za štát vo veciach náhrady škody v prípadoch, ak trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby. Takýmto orgánom už vôbec nie je Ministerstvo spravodlivosti, ktoré v zmysle § 4 ods. 2 z.č. 514/2013 Z.z. koná len v prípade, že nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1 §4 zákona, čo sa netýka daného prípadu. Keďže uvedenou novelou neboli dané prechodné a záverečné ustanovenia, pričom sčasti ide o procesnoprávny predpis, ktorého procesnoprávne ust. § 4 upravuje zastupovanie Slovenskej republiky, potom v zmysle zásady lex posterior derogat legi priori pre akékoľvek ďalšie konanie od 01.01.2013, sa aplikuje znenie dané novelou (z.č. 412/2012 Z.z.), a to aj pre určenie orgánu konajúceho v mene štátu po 01.01.2013.

40. Namieste nebola ani argumentácia žalovaného, v zmysle ktorej pokiaľ ide o nárok žalobkyne, týkajúci sa uznesenia o jej vzatí do väzby, žalovaný iba podával návrh za vzatie do väzby a vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, vzhľadom na ktorú skutočnosť nie je pasívne legitimovaný v tejto časti žalobného návrhu. Nemajetková ujma súvisiaca s väzbou totiž súvisí s celkovým trestným konaním, musí sa preto posudzovať komplexne ako celok, tak ako to správne urobil a v dôvodoch svojho rozhodnutia vysvetlil aj súd prvej inštancie.

41. Čo sa týka nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie sa správne zaoberal všetkými uplatnenými nárokmi žalobkyne a na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že pokiaľ ide o náhradu tvrdenej škody titulom uhradených splátok úveru, použitého na výstavbu polyfunkčného objektu, v ktorom sídli Penzión In, ktoré boli uhradené počas jej pobytu vo väzbe (za november 2009 - apríl 2010) v sume 8.962,38 eur, nárok nie je dôvodný, pretože v súdenom prípade absentuje príčinná súvislosť hradených splátok úveru s nezákonným rozhodnutím o väzbe. Povinnosť platiť úverové splátky je totiž zmluvnou povinnosťou dlžníka, na ktorú sa zmluvne slobodne zaviazal a trvá bez ohľadu na iné skutočnosti, a teda aj bez ohľadu na pobyt dlžníka vo väzbe. Žalobkyňa počas pobytu vo väzbe platila splátky úveru, ktoré by musela platiť bez ohľadu na to, či by vo väzbe bola alebo nebola a zároveň nejde o prípad, že by uplatnená suma úverových splátok predstavovala peňažné prostriedky žalobkyňou márne vynaložené, pričom zbytočnosť ich vynaloženia by bola spôsobená práve nezákonnou väzbou. Vynakladaním týchto prostriedkov totiž dochádzalo k plneniu zmluvného záväzku žalobkyne. Navyiac, v konaní bolo zistené, že dlžníkom zo zmluvy o úvere nebola žalobkyňa, ale jej syn. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie správne žalobu v tejto časti - vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania - ako nedôvodnú zamietol.

Taktiež súd prvej inštancie správne ako nedôvodný zamietol nárok žalobkyne na náhradu škody vo výške 1.584,49 eur ako stratu na hospodárskom výsledku Penziónu In v období november - december 2009 a vo výške 14.484,96 eur v období január - apríl 2010, spolu v sume 16.069,45 eur s úrokmi z omeškania, keď správne vychádzal z toho, že osobou, ktorej vzniká nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., je vždy tá osoba, koho sa nezákonné rozhodnutie dotýka, v prípade rozhodnutia o väzbe osoba, ktorá bola vzatá do väzby. Z dokazovania súdom prvej inštancie však bolo zistené, že Penzión In prevádzkovala obchodná spoločnosť RELATA, s.r.o., teda tretia osoba, nie žalobkyňa a na uplatnenie hospodárskej straty tretej osoby nie je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná. Okrem toho súd prvej inštancie dôvodne poznamenal, že v konaní nebola preukázaná ani existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom takto špecifikovanej škody.

42. Odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k týmto zamietnutým nárokom žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadnu argumentáciu, ktorou by správnosť záverov súdu prvej inštancie spochybnila.

43. Súd prvej inštancie ďalej v rámci rozhodovania o nárokoch žalobkyne na náhradu škody správne na základe § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. priznal žalobkyňi nárok na náhradu vynaložených trov v trestnom konaní za zastúpenie obhajcom JUDr. Ondrejom Polákom. V tejto súvislosti sa v napadnutom rozhodnutí správne zaoberal dôvodnosťou a účelnosťou jednotlivých poskytnutých úkonov právnej služby, vo vzťahu ku ktorým záverom žiadna zo strán nevzniesla odvolacie námietky. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že pokiaľ žalobkyňa za svoju obhajobu v trestnom konaní uhradila právnomu zástupcovi len sumu 4.000,- eur (čo vyplynulo aj z predloženého výpisu z účtu) a zvyšok, 1 271,14 eur ešte neuhradila, bolo možné jej ako náhradu škody priznať len sumu 4 000,- eur a vo zvyšku bolo potrebné žalobu zamietnuť, pretože v tejto časti nedošlo doposiaľ na strane žalobkyne k vzniku škody.

44. Vo vzťahu k náhrade škody, žalobkyňa v odvolaní namietala len správnosť záverov súdu prvej inštancie, týkajúcich sa nepriznania náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená v dôsledku krádeže, ku ktorej došlo počas jej pobytu vo väzbe v rodinnom dome, ktorý obývala, vyčíslená na sumu 29.031,54 eur. Po preskúmaní veci sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní, a to, že žalobkyňa nepreukázala jeden zo základných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody- a to existenciu príčinnej súvislosti takto vznikutej škody a nezákonnými rozhodnutiami. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/1/2007 zo dňa 9.01.2008, o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom protiprávneho úkonu škodcu, teda ak jeho konanie a škoda je vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Musí byť teda preukázané, že nebyť protiprávneho úkonu, ku škode by nedošlo. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Škodlivý následok nemusí byť vždy vyvolaný jedinou príčinou. Môže ísť len o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o odškodnenie, ktorého ide; vždy však musí o príčinu podstatnú. V takomto prípade už z pôsobenia prvotnej príčiny sa musí dať vyvodiť existencia vecnej súvislosti so vznikom škodlivého následku. Nie je totiž rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. V súdnej veci žalobkyňa tvrdí, že nebyť jej pobytu vo väzbe, počas ktorej dom ostal opustený, ku krádeži by nedošlo, avšak je potrebné si uvedomiť, že ide o jej subjektívne presvedčenie, nepodporené žiadnym dôkazom. Trestné stíhanie, týkajúce sa predmetnej krádeže je prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosť, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Škoda je v priamej príčinnej súvislosti výlučne s konaním neznámeho páchatel'a; len medzi konaním páchatel'a, ktorý odcudzil či poškodil majetok žalobkyne a vyčíslenou škodou je priama a bezprostredná súvislosť, nie však medzi vytýkanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou spôsobenou krádežou, pričom časové súvislosti (teda že ku krádeži došlo práve počas väzby žalobkyne) zodpovednosť štátu v zmysle vyššie popísaných právnych záverov založiť nemôžu. Väzba žalobkyne škodu priamo nevyvolala, a preto zodpovednosť štátu daná byť nemôže. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne žalobu žalobkyne i v tejto časti (vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania) zamietol.

45. Žalovaný ďalej namietal výšku súdom prvej inštancie priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú si žalobkyňa uplatnila ako odškodnenie útrap spojených s trestným konaním vo výške 300.000,- eur, resp. ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 08.11.2009 do 26.04.2010 vo výške 4.178,20 eur, žalobkyňi s odôvodnením, že žalobkyňa nepreukázala existenciu zásahu takej intenzity, ktorá by zakladala právo na priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej,

keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok na obohatenie sa. Žalobkyňa nepreukázala dostatočne, že postupom orgánov činných v trestnom konaní jej vznikli následky v súkromnom, prípadne spoločenskom živote, keď podľa názoru žalovaného negatívne pocity a zhoršenie psychického stavu prežívala žalobkyňa najmä v dôsledku toho, že trestne stíhaný bol aj jej syn a jej partner.

46. Výšku súdom prvej inštancie priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch namietala i žalobkyňa, ktorá ju považovala naopak za neprimerane nízku, dôvodiac, že súd prvej inštancie nesprávne pri svojom rozhodnutí týkajúcej sa výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z iných rozsudkov ako z podobných prípadov, pretože každý prípad musí byť individuálne posudzovaný. Súd prvej inštancie pritom poukázal na žaloby, kde sa požadovala určitá suma za smrť alebo ťažkú ujmu na zdraví, trvalé poškodenie zdravia, avšak v civilných žalobách na ochranu osobnosti, kde sú žalovaní vydavateľia za nepravdivé zverejňovania údajov sa priznávajú niekoľko stotisícové sankcie. Súd prvej inštancie pri určení sumy vôbec nezohľadnil skutočnosť, že následky, ktoré utrpela, sú v podstate trvalé, ešte v súčasnosti sa v elektronických médiách nachádzajú pri jej mene odkazy, že bola trestne stíhaná, že bola vzatá do väzby, jej reputácia a kredit boli neodvratiteľne poškodené. Bola dlhodobo vo výkone väzby, išlo o osobu staršiu, ktorá vzhľadom požívala v spoločnosti značný kredit.

47. Odvolací súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že súd prvej inštancie dôsledne a starostlivo zvážil všetky okolnosti súdnej veci v tomto smere, dospel k správnym skutkovým i právnym záverom a odvolacie námietky strán neboli ani v tomto smere dôvodné.

48. Pokiaľ ide o priznanú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 08.11.2009 do 26.04.2010 (170 dní) vo výške 4.178,20 eur, súd prvej inštancie správne s ohľadom na výsledky dokazovania vykonaného vo veci konštatoval, že počas trvania väzby došlo na strane žalobkyne k narušeniu jej súkromného a pracovného života, žalobkyňa bola takmer 6 mesiacov obmedzená na svojej osobnej slobode, bola obmedzená na pohybe, bolo tým výrazne zasiahnuté do jej súkromného života, bola obmedzená vo vykonávaní práce a dosahovaní príjmu či životných cieľov, v komunikácii s okolitým svetom, odlúčená od rodiny, bez možnosti nadviazovania nových známostí, akéhokoľvek spoločenského kontaktu, spoločenského či kultúrneho vyžitia. Bola nútená podriaďiť sa striktnému väzenskému režimu, vystavená stresu, úzkosti a frustrácii. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie dôvodne priznať žalobkyni minimálnu zákonnú náhradu nemajetkovej ujmy súvisiacu s nezákonným rozhodnutím o väzbe podľa § 17 ods. 4 v spojení s § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. tak, ako si ju žalobkyňa aj uplatnila: v roku 2009 bola vo väzbe od 08.11.2009 do 31.12.2009, t.j. 54 dní, za čo jej patrí náhrada nemajetkovej ujmy v sume 1.301,40 eur; v roku 2010 bola žalobkyňa vo väzbe od 01.01.2010 do 26.04.2010, t.j. 116 dní, za čo jej patrí náhrada nemajetkovej ujmy v sume 2.876,80 eur, spolu suma 4.178,20 eur.

49. V súvislosti s nárokom žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej jej trestným stíhaním, ktorý si uplatnila v sume 300 000,- eur, pričom súdom prvej inštancie jej bola priznaná suma 9 000,- eur, odvolací súd podotýka, že Najvyšší súd SR už v rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006 konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať.

50. Danou problematikou sa Najvyšší súd SR zaoberal aj v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 37/2012 zo dňa 31.07.2012, v ktorom dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnáť sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 147/06 zo dňa 06.12.2006 a tiež na rozsudok ESLP v prípade Winkler proti Slovenskej republike zo dňa 17.07.2012.

51. V rozhodnutí sp.zn. 6 MCdo 15/2012 zo dňa 30.09.2013 Najvyšší súd SR dospel k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by

nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí.

52. Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky a nie mechanicky (porovnaj sp. zn. 4 Cdo 125/2019).

53. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie pri riešení otázky výšky nemajetkovej ujmy dôsledne postupoval podľa ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, vyjadrenej v týchto (i ďalších) rozhodnutiach, keď pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy jednak špecifické skutkové okolnosti súdnej veci a jednak rozhodnutia vyšších súdov v obdobných veciach. Odvolacia námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy i iné rozhodnutia súdov SR vydané v iných obdobných veciach, nebola v zmysle uvedeného dôvodná. Naopak, ústavnoprávny princíp právnej istoty, ktorého zákonné vyjadrenie predstavuje č. 2 ods. 1 CSP, znamená okrem iného stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní zohľadnil predovšetkým rozhodnutia súdov v iných obdobných veciach, týkajúcich sa nárokov fyzických osôb na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré sa skončilo oslobodením osoby spod obžaloby. Pokiaľ súd prvej inštancie v tejto súvislosti okrajovo poznamenal, že nemajetková ujma uplatnená žalobkyňou je úplne neprimeraná, keď mnohonásobne prevyšuje nemajetkovú ujmu priznávanú pri úmrtiach najbližších rodinných príslušníkov, uvedené nespôsobuje nesprávnosť jeho záverov, založených na starostlivom zvážení súdnej veci a porovnaní s inými obdobnými prípadmi. Súd prvej inštancie zohľadnil okolnosti prípadu, ktoré boli zistené vykonaným dokazovaním, konkrétne závažnú povahu trestného činu, ktorá sa dávala žalobkyni za vinu, dlhotrvajúce náročné trestné konanie, pozostávajúce z množstva úkonov, vplyv trestného konania na vnútro a psychiku žalobkyne a zmeny, ktoré boli podľa výpovede svedkov na jej osobnosti výrazne badateľné po trestnom konaní i dokazovaním preukázaný zásah do jej cti a povesti v očiach spoločnosti. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného je treba zdôrazniť, že už súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní nebolo zistené, že by v dôsledku trestného stíhania žalobkyne došlo k rozpadu rodinných či partnerských väzieb, resp. že by žalobkyňou tvrdené fyzické a zdravotné problémy boli v priamej súvislosti s trestným stíhaním. Súd prvej inštancie tiež vzal pri rozhodovaní do úvahy i žalovaným namietanú skutočnosť, že negatívne pocity žalobkyne boli prežívané nielen aj z dôvodu prežívania odsúdenia jej syna, resp. partnera v totožnom trestnom konaní, a teda odvolacie námietky žalovaného v tomto smere nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie dôsledne a výstižne zdôvodnil, prečo žalobkyni priznal náhradu nemajetkovej ujmy práve vo výške 9 000,- eur, na ktoré odôvodnenie odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že sa v kontexte súdnej veci javí primerané a spravodlivé, s prihliadnutím na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, priznať žalobkyni sumu 9.000,- eur ako náhradu za ujmu spôsobenú jej osobe vedením trestného stíhania, ktoré musela strpieť.

54. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o nároku strán na náhradu trov konania s poukazom na § 255 ods. 1,2 CSP i o nároku svedka G. T. na svedočné.

55. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhého výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.10.2016 do zaplatenia, tretieho výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.178,20 eur, štvrtého výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a piateho, šiesteho a siedmeho výroku, týkajúcich sa trov konania, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

56. Po preskúmaní veci však odvolací súd konštatoval, že dôvodná bola námietka žalovaného, týkajúca sa určenia dlhšej lehoty na plnenie žalobkyni v prípade jeho neúspechu.

57. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

58. Lehota na plnenie stanovená v rozsudku súdu (tzv. paričná lehota) môže byť tiež rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote troch dní objektívne nemožné.

59. V súdnej veci odvolací súd konštatoval, že žalovaný v tomto smere dôvodne argumentoval tým, že vzhľadom na subjekt žalovaného - štát, vyplatenie sumy priznanej súdom žalobkyni podlieha istému úradnému postupu, čo si vyžaduje dlhšiu lehotu na dobrovoľné plnenie zo strany žalovaného. Zároveň mal odvolací súd za to, že určenie dlhšej, 30 - dňovej lehoty na plnenie, nebude mať za následok zhoršenie postavenia žalobkyne. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v druhom a treťom výroku čo do určenia lehoty na plnenie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalovanému poskytol lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

60. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

61. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní nebola úspešná žiadna zo strán, ktorá podala odvolanie (žalovaný bol úspešný len v procesnoprávnej otázke lehoty na plnenie), a preto odvolací súd konštatoval, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

64. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).